ODTÜ ÖĞRENCİLERİNDEN

BİLİMKURGU ÖYKÜLERİ III

ODTÜ

ODTÜ ÖĞRENCİLERİNDEN

BİLİMKURGU ÖYKÜLERİ III

ODTÜ Öğrencilerinden
BİLİMKURGU ÖYKÜLERİ III

Proje Tasarımı
Yunus Eren KALAY

Editör
İlhami BUĞDAYCI

Grafik Uygulama
Tolga METİN

Resimleme
Murat EREN

© ODTÜ Bilim İletişimi Ofisi, 2023

Tüm yayın hakları ODTÜ Bilim İletişimi Ofisi'nindir. Yayıncının izni olmaksızın, hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitapçığın içeriğinin bir bölümü ya da tümü yeniden üretilemez ve dağıtılamaz.

İÇİNDEKİLER

KUBBELER 1
Murat Berke OKTAY
PRAESTİGİUM 15
Kaan KARABACAK
DOLANDIK 25
Yusuf GÖK
BÜCÜR 37
Mete ESENCAN

KUBBELER

Murat Berke OKTAY

Yaşlı profesör yine konudan sapmaya başladı, gözlüklerini gayri ihtiyari çıkardı, beyaz kaşlarının altındaki gözleri yere dalmış bir halde anlatmaya başladı:

"Çok fazla hatırlayan kalmadı ama bir zamanlar tek bir kubbe bile yoktu. Siz genç arkadaşlar bilir misiniz?"

Durakladı, birkaç saniye sonra devam etti.

"Bu okul şehir plancısı yetiştirmek için kurulmuştu… Böyle bir proje ancak bu okula yakışırdı. Tabi öncesinde bu boyutta bir şey olacağını kimse tahmin edemiyordu, sadece büyük miktarda proje fonlanıyordu, çoğunlukla Hollanda kaynaklı. Bu kadar para akışı olunca bir noktadan sonra okulumuz kuruluşundaki gibi özel statülü bir okul halini aldı. Artık dışarıdaki kimse içeride ne olduğuna o kadar aldırmıyordu, okula paradan bir duvar örülmüştü adeta. Ve ilk kubbeyi kurdular, Eymir gölünün üstüne. Başlangıçta göl demek zordu fakat bir yıl bitmeden göl 2000'lerdeki halinden bile daha etkileyici olmuştu. Bu kadar başarılı bir dönüşüm projesinden sonra içeride de kimse bu büyük projelere karışmaz olmuştu. Bunu…"

Çıkmalı artık, yine tutturdu. Allah'ım! Dersleri gerçekten çekilir gibi değil! Bir yıl önce kurtulmuştum zaten, ne diye yine amfisine dadandım ki? Tabii ki belki işe yarar bir şey duyarım umuduyla… Boş umutlar. İşte böyle, arkadan sessizce çıkmak ve özgürlük. Sessiz olmaya sanki çok gerek varmış gibi, tarih profesörü rolüne girdi mi hiçbir şeyi ruhu duymaz. Sanki Halil İnalcık, ya da E. S. Gürkan; bunları anlatacağına güneş panellerini anlatsana be adam!

Yine başladım. Moruğa pislik atacağına kendi bozuk çipini düzelt kolaysa, adamdan beter tekrara düşüyorsun! Yine sigaraya başladın. Neyse, tekrara düşmekten kurtulmama az kaldı sanıyorum, bunları edinmek iyice zorlaşmaya başladı; kimse sigara bulmak için pis mahallelere gitmeye kalkışmıyor artık. Çakmak, ateş, nefes… Şu merdiven altına kaçmalı en iyisi, çömelmeli. Bu merete müsamaha gösteriyorlar gibi ama İHAlara yakalanmamak en iyisi.

Bu çömeldiğim yerden dahi ihtişamlı panorama biraz görünüyor. Kubbeler serisi: Birbirlerine tünellerle bağlı ayrı yapılar değil, dışarıdan bakıldığında birbirlerine yapışık bir sürü baloncuk gibi duran devasa bir kubbemsi yapılar birleşimi. Modüler parçalarla kurulmuş fakat tekdüzelikten alabildiğine uzak muazzam bir mega yapı. Bütün okula ve daha da fazlasına ev sahipliği yapan kocaman bir çatılar bütünü. Kocaman bir kafes gibi, fakat dışarısı düşünüldüğünde kesinlikle altın bir kafes.

Bunak herifin amfisinde kalmış olsaydım şöyle devam ederdi: "İlk kubbe yapıldığında herkes bir uzay araştırması için zannetmişti, Ay üssü için zor olsa da Mars'a böyle şeyler kurulabileceği tartışılıyordu o zamanlar." Kelimesi kelimesine! Bir sigara daha bitti. Kaç tane daha içebileceğim acaba.

Umi. İlk o yakalanmıştı bu meretin pençelerine. Çok kızardım, keşke o kadar kızmasaydım… O aptal arkadaşları yüzünden benim tatlı kız kardeşim… Ah! Kendine hâkim ol Oğuz, sinirden yumruğunu sıkıp da elini parçalayan ilk insan olacaksın. O artık gitti, yok, İstanbul'un varoşlarındaki bir selde boğuldu! BOĞULDU! Veda mesajı buydu: Boğuluyorum. Sadece bu sulardan değil, pis havalardan değil, sıcaklardan değil, dayanamıyorum, senin gibi değilim ben. Sen de boğulma, olur mu?

Ne kadar da depresifti, sanki sel onu boğmasa kendisi ayaklarına birkaç tuğla bağlayıp o pis Marmara bulamacına kendini atacaktı. O aptal, nereden geldiği belirsiz arkadaşlarının peşine takılıp o varoşlarda zaman öldürmeyi bir alışkanlık haline getirmeseydi böyle bir ihtimal her daim bir kenarda duracaktı. Duracaktı elbette, ama ben onu bir şekilde tutardım. Tutamadım, o da tutunamadı… Hep o buraya göçmüş PİSLİKLER yüzünden!

Nefes al Oğuz. Dört, üç, iki, bir! Nefes ver. Cenazesine gidemedim bile, yolculuğu karşılayamazdım, artık değil.

Fiyatlar çok yükseldi, o parayı çalışmama ayırmak zorundaydım. Ne çalışma ama… Bir damla yaş. Hala mı? Ağlamamalı, Umi bunu istemez. Bana boğulma demiş, ben ise kalkıp kendimi dumana boğmaya kalkıyorum, hem de şu ülkede temiz hava soluyabileceğim son bahçede. Hımh: Son bahçe, tıpkı ilk bahçe 'cennet' gibi.

Saklanmaya gerek kalmadı, yürümeliyim. Yürürken aklıma bir şey gelir belki. Araştırmamı sonlandırmam gereken aya girdik ve tamamen tıkandım. Elitlerden değilim sonuçta, o yüzden beni kendi halime bıraktılar...

Moruk: "Zaman geçtikçe bu kubbelerin ne kadar elzem oldukları anlaşıldı. Sadece yörüngede veya ötesinde değil, yeryüzünde de. Sıcak hava dalgaları aşağı enlemlerdeki milyonları öldürdü, bir o kadarını da yukarılara sürgün etti. Aynı zamanda deniz seviyesi o kadar agresif bir şekilde yükseliyordu ki en sonunda Hollandalıların niye buraya ve burası gibi büyük projelere bu kadar yatırım yaptıkları anlaşıldı."

Önce Ankara'yı temizlediler, en azında yapıların kurulacağı bölgeleri. Hollanda'ya, yani Avrupa'ya, irtica şansını hangi Ankaralı reddederdi ki. Kubbe kentlerini istedikleri gibi kurdular. ODTÜ'yle beraber orman kalabilen bütün alanları içine alan dev bir sera. Eski seralar gibi sera etkisi peşinde bir yapıdan ziyade güneşe ve çok daha fazlasına filtre görevi gören dev bir kalkan misali. Bir mühendislik ve mimari harikası, ODTÜ namına yaraşır bir yapı. Merkezinde de üniversite. Hollanda'ya gidenlere ise ne oldu kimse bilmiyor? Sanıyorum Umi'nin yanındalar.

Bunak: "Orta Doğu Teknik Üniversitesi: Elit göçmenlerin bileklerinin hakkıyla el koydukları, yaşanabilir enlemlerin en güneyindeki son kalenin kalbi, son koloni. Havalar daha da ısınacak, avam göçmenler için geri dönülmez olan günde ise kubbeler hâlâ yaşayacaklar."

Lieke Hocama gitmem lazım. Li-e-ke diye yazılır, Liğke diye okunur. Lieke. Sanki bu herhangi bir şeyi değiştirebilirmiş gibi. Bittim. Nefes al. Nefes ver. Sakin ol Oğuz. Senden yaşça çok büyük değil, belki seni anlar. Onun da projesi tıkanmıştır, o da yolunu bulmuştur belki. Olamaz mı? Olamaz. Olsaydı bilir miydim? Bilemezdim. Ama cevap bariz, Lieke başarısız olmaz, öyle ya da böyle.

Gökyüzüne bakmalı, güneşe doğru. Fikir bulmalı, ilham aramalı. İlham. Ve Oğuz kendisine küçümser bir şekilde güler. Yine kum fırtınası var sanırım: Saydam filtrelerden göründüğü kadarıyla bugün güneş pis bir buğunun ardından bizleri yakıyor gibi. Bir zamanlar geleceğin enerjisi, temiz enerjinin babası, temiz geleceğimizin anası diye pazarlaması yapılanla aynı güneş. Akademik kariyerimi yakan da aynı güneş…

Önceleri biraz umut vardı, her geliştirilen panel modeli ile verimlilik artıyordu. Fakat atmosferdeki toz miktarındaki artış güneşlenme sürelerini ve yüzeye ulaşan güneş enerjisini mahvetti! Elektrik yüklü yıkıcı fırtınaların görülme sıklığının artması ise zaten nispeten hassas olan panel teçhizatlarını devamlı mahvediyordu. Bir noktadan sonra endüstriyel uygulamalar bitti ve iş benim gibi mahvolmaya mahkûm akademisyenlerin ellerine kaldı. Zaten Hollandalıların bu tesisi buraya kurmalarındaki en büyük etkenlerden birisi de ülkenin güç ağının tam merkezinde Ankara'nın bulunmasıydı, Ankara'nın merkezi ise ODTÜ'ydü, en azından uzun süredir bu böyleydi. Yenilenebilir enerji rüyası koca bir yalan olmuştu: Kubbe ODTÜ, ancak nükleer enerji tesislerinin tam ortasında doğabilirdi. Şimdi o tesislere de ihtiyaçları olmasa gerek. Proje sona yaklaşıyor ve ülke şebekesinden neredeyse tamamen bağımsız. Nasıl mı? En ufak bir fikrim yok! Çünkü o kendini beğenmişler beni bu anlamsız uğraşlarla oyalarken kendileri gerçek enerji kaynaklarını saklamayı birincil ilkeleri edinmişlerdi!

Her şey olabilir. Fransa ya da Çin füzyonu çözmeye biraz yaklaşmamış mıydı? Bir şekilde dibimize bir fisyon santrali saklamayı başarmış da olabilirler. Ya da içerisini temiz tutmak için dışarıyı pisletmeyi dert etmeyip fosil yakıt kullanmaya devam ediyorlardır. Bir önemi yok. Böyle giderse atılacağım ve bir yerde geberip gerçeği asla öğrenemeyeceğim…

Lieke. Büyük patron kesinlikle değil, ama benim patronum olduğu kesin: Proje konseptlerimin çıkmazı kadar kesin. Off! Sakin. Konuşmak zorundayım. Bir aydan az kaldı. Belki çalışmamı değiştirmeme izin verirler. Ama ne ile? Uzatma da alamam. Hiçbir şeye yeterli vakit yok, uzatma ile dahi. İşte binanın önüne geldim. Gerginlik. Bir sigara daha, belki. Son sigaram mı bu? Yangın merdiveni.

Çakmak, ateş, nefes. S*ktir! Yine onlar. Beni göremezler, buradan değil en azından. İşte büyük patronlardan birisi. Giyimi diğerlerinden farklı değil fakat yanındaki üç iri koruma yeterince şey anlatıyor. İHAları da cabası. Ah o İHAları bana kullandırtsalardı bazı şeyler farklı olabilirdi: Otonom kalibrasyon işini çok farklı bir noktaya taşıyabilirdim. Taşıyabilir miydim? Muhtemelen hayır. Bir ayda? Asla. Arkamdaki ses Türkçe sordu:

- Görünmemen gerçekten mümkün mü sence genç adam?

- Lütfen, şunu bitirmeme izin ver abi, bu son gerçekten.

Türkçe sorduysa buralıdır, maskesinden dolayı yüzünü göremediğimden emin olamasam da yanılıyor olamam, beni bırakması için hâlâ bir şansım var.

- Seni nasıl buldum sanıyorsun? Bu İHAlar son versiyon, sensörleri sigaranın ısı imzasını yakalayabiliyor.

Saatini gösteriyor, demek bilgisayar arayüzü orada.

- Başın belaya girmeden kaybol.

Çok sakin, çok profesyonel. Haklı.

- Teşekkürler.

Çok da bir şansım yokmuş anlaşılan. Büyük patronun yanındakiler müdahale etseydi daha kötü olabilirdi en azından.

Güvenlik birimi. İçeride nadiren dolaşırlar, genelde dışarıda devriye gezerler. Gerekli takipler otonom sistemlerle yapılmıyor mu zaten? Patronla alakalı olmalı. Büyük patron Lieke'nin binasında. Umarım terfisini haber vermek için gelmiştir. Bir de gergin ve sinirliyse biterim!

Büyük patron böyle bölüm binalarına çok gelmez, geliyorsa da çok durmaz. İçeri alınmamam sadece on dakika sürdü. Lieke'nin odası, işte orada, Leyla da kapısının önünde. Buralı olmasına rağmen Leyla'yı çok sever. İsim benzerliğinden mi acaba? Benziyor mu ki? Liğke, Leyla? Belki bir çeşit cinsiyetçilik kurbanıyımdır. Ama bir dakika, Leyla ağlamış mı? Ahh. Tabii ki de terfi haberi yok!

- “Selam Leyla”. Çok yakın değiliz, ama sormalı sanırım. Yoksa sormamalı mı? Bir anlık sessizlik... Fazla düşünmeye gerek yok. “Seni ağlattıysa beni ne yapar kim bilir?”

- Ne ağlaması!

- Bağırmaya gerek var mı sence? Zaten birazdan yeterince bağrılıcam…

- Kadın kadının düşmanıdır. Sana bir şey olmaz!

- Ben de cinsiyetinin kariyerini mahvettiğini düşünen bir tek ben varım sanıyordum.

- Her zamanki gibi dalgandasın. Ihh!

- Hey, sakin. Ortamı biraz neşelendireyim demiştim sadece. Neyse, atıldığımda izlemeye gelirsin, belki o sırada biraz eğlenirsin.

- İğrenç kokuyorsun. O içtiğin b*ktan hâlâ bulabiliyor olmana inanamıyorum.

Ve Leyla başka bir şey demeden gider. Tanrım, herkes çok gergin… İsim benzerliğinden mi bu ikisi beni bu kadar sevmiyor. Yoksa kadınları iticilikte bir dünya markası mıyım? Test etmem mümkün değil tabii ki, en azından bu aralar, bu kadar laboratuvarıma gömülmüşken.

Kokusu sinmiş demek. Yoksa Leyla beni huzursuz etmek için mi öyle dedi? Gergin olduğumu görüp öncesinde sigara içtiğimi tahmin etmiş olabilir? O… Zeki kız. Lieke kadar değil. Şansa bırakamam. Cildimi parçalarcasına her tarafımı yıkama zamanı! Lavabo neredeydi ya? Burada hiç gitmemiştim. Aha!

Her lavabo bir mühendislik ve tasarım harikası: Aynalar, kapılar, RFID eşleyicilerle aynalarda kişiselleştirilmiş ekran yansıtması, vs vs. Ve tabii ki üç yıkamadan sonra “umumi lavabolar günlük su kullanım hakkım” bitti! Su döngüsü sistemleri tamamlanmamış mıydı? Limit niye? Bir yerlerde yeni bir proje entegrasyonu olmalı. Üff. Neyse, bu kadarı yeter herhalde… Hâlâ Leyla’nın beni yemiş olma ihtimali de bir kenarda duruyor. Yüzümde bir şey var mı? Yok. Saçlar, tamam. Daha fazla oyalanma hakkım kalmadı sanırım.

Kapı tıklatmak yok. İlk seferinde tıklatmıştım ve soğuk bir bakış ile karşılaşmıştım. Oryantasyonda bu tarz protokollerden bahsetmişlerdi fakat kas hafızam o esnada baskın çıkmıştı sanırım. Sağ elimin tersine, cildime işlenmiş RFID çipi kapının sağındaki ekrana yaklaştırmam yetiyor, böylece Lieke kim olduğumu görüyor ve tabii ki sağlık verilerimde bir anormallik olup olmadığını kontrol ediyor, büyük kafesimizin dışında hastalıklar kol geziyor sonuçta. Bizim odalarımızda da benzer sistemler var, onlarınki kadar havalı olmasa da.

Lieke gir onayımı verdi, kapının yakınındakiler sürpriz unsurlarla karşılaşmasınlar diye cam kapı hafifçe saydamlaştı, ben kapının tam önüne gelince de açıldı. Hımh! Kullanıcı dostu olmaktan ziyade gösteriş yapmak için bu kapıları kullanmıyorlarsa onları hiç tanımamışım demektir.

Tek cephesi dışarı bakan ve tabandan tavana camla kaplı dikdörtgen odanın içerisi her zamanki gibi son derece düzenli ve ferah. Girdiğimde solumda kalan duvar ile ona bitişik olan, yani Lieke'nin masası ile koltuğunun arkasında kalan duvar, kapakları son derece sade dolaplar ile boydan boya donatılmış; kapaklar o sırada kullanılmayan her türlü eşyayı gizlemek için kapalı. Sağımdaki duvarda ise dev bir ekran var: Göz ucuyla gördüğüme göre Ankara'nın "vahşi" bölgelerinden bir video oynuyordu. Camlar bütünleşik otonom temizleme sistemleri sayesinde yine son derece temiz. Kubbenin tamamının iklimlendirmesi kontrollü olduğundan kampüsteki binaların çoğunda tam cephe camlar kullanılıyor. Yalıtım çok ciddi bir problem olmadığından Lieke'nin cam masasından çok daha kalın camların kullanılmasına da gerek kalmıyor üstelik.

Ve işte Lieke. Detaylarının inceliğiyle ve kalitesiyle kendine hayran bırakan bu minimalist sarayın kraliçesi. Düz kahve saçları ensesi hizasında kesilmiş. İlk tanıdığımda saçları uzundu, sonra dışarıya göreve gitti. Dışarıda ne kadar kalacağın belli değilse saçlarını kazımak en mantıklısı. Dışarıda su az, bit çok.

Bana bakmıyor. Neden bana bakmıyor. Kendini kandırma Oğuz, o laboratuvarına kendini hapsettin, çünkü onu tanıdığından beri başka kızlara bakasın gelmiyor! Yoksa Leyla daha… Neyse… Kesinlikle benden daha

büyük olamaz, senin aksine yıl kaybı olmamıştır. Ah Dutch leydim, neden önemsiz bir hizmetkâr olmaya mahkûmum? Neden Allah'ım? Neyse, o nereden geldiği belirsiz çapulculardan olmaktan iyidir!

ODTÜ'ye girmek eskiden de kolay değildi belki fakat hiçbir zamanı şimdiki haliyle kıyaslanamaz. Babam kubbelerin inşaatında çalışan bir mühendis olmasaydı burada olamazdım. Babam sağ olsun, hah! Hâlâ yazıyorlar mı arabaların arkasına? Evet, buralı yetkin bir mühendis olması bile sadece oğluna burada var olmak için bir şans demekti, gerisi için çalışmam ve tabiri caizse savaşmam gerekti. Yetkin bir mühendis emeklisi olarak İstanbul'da yaşıyor, eski Bolu'da. Umi'den beri konuşmadık. Sanırım artık beni bir daha görmeyeceğine emin… Eh, buradan atıldığımda buluşup birlikte ölebiliriz hâlâ!

Lieke uzun sessizliğini bozmaya karar vermiş gibi: Gözleri yerden camlara doğru kayıyor. Ah beni bu büyüleyici yan profilinle daha da hapsetmek niye? Toparla kendini Oğuz! Nefes al, ver. Leyla'dan daha güzel değilsin Lieke. İkiniz de bana b*k gibi davranıyorsunuz, istenmemenin o azmettirici motivasyonunda da galip çıkamazsın. Peki neden? İmkânsızlık mı buradaki büyük teşvik? Şu an herkes aynı imkânsızlıkta gelmiyor mu zaten? Eşitler arasında birinci Lieke…

Biraz kendi kendine söylenerek "Neden olmasın?" dedi, tabii ki İngilizce kullanarak. Asla Türkçe konuşmaz, acaba Türkçe biliyor mu? Ne neden olmasın? Umutlanmak anlamsız. Dudağını keyifsiz büküşü ile sanıyorum yine sözleriyle tadımı kaçırmaya hazırlanıyor:

- Beyefendi buradaydı, görmüşsündür sanıyorum.
- Leyla'yı gördüm.
- Leyla'yı yenebileceğin bir şey buldum sanırım Oğuz.

Arkamdaki ekranı gösterdi, ben de dönüp bakıyorum. Adımı muazzam telaffuz ediyor, kesinlikle Türkçe biliyor olmalı! Devam etti:

- Sanıyorum sana projen için bir uzatma verebilirim. Vermeye de bilirim. Arkandaki ekranda ne gördüğüne ve ne görmediğine göre durumunu değerlendireceğim.

- Lieke… Öhöm! Hocam. Sanıyorum projem için elzem bir parça dışarıdaki İHAların sensörlerine yakalanmış. Onu bulup size getirirsem projem umut vaat edici bir yola girebilir ve uzatma almaya hak kazanabilir.

Lieke gülümsedi. Sizi gülümsetmek çok güzel hocam, şeytani bir gülümseme söz konusu olsa bile. Olayı kavramış olsam da detayları kavramak güç. Tam olarak neyde çuvalladın Lieke? Ve ben tam olarak neyi toparlayacağım? Bunların bir önemi yok sanırım, önemli olan şey sabit: Lieke başarısız olmaz, öyle ya da böyle…

- Gayet yerinde bir değerlendirme Oğuz. Çıkabilirsin.

"Çıkabilirsin"e eşlik eden o el hareketi … Leyla'yı sollatan şey bu olsa gerek, hareketlerindeki o tutarlı zarafet! Ve ekledi:

- Eminim başarılı olursan hayatındaki tek umut vadeden gelişme projen olmayacaktır.

- Lieke… Hocam.

Tekrar eden o çıkabilirsin jesti. Davetkar bir bakış? Yoksa bana mı öyle geldi? Biliyor! Tabii ki de! Kadınlar anlarlar, ya da boş sıkıp tuttururlar, ikisi de benim için aynı şu an. Benimle bu kadar oynamak niye Lieke? Projem, yani hayatım, yeterince güçlü bir koz değil mi? Motivasyon katsayısını yükseltmek ne için? Senin için bu kadar önemli olan şey de ne?

Dışarı çıkacaksam hazırlanmam lazım. Odama gitmeli. Gitmem gereken getto kuzeydoğuda kalıyor, Anıtkabir'in oradan çıkabilirim sanırım. Acaba Anıtkabir'i niye dahil etmişlerdi? Ormanı için mi yoksa mermer yapı mı hoşlarına gitti? Haklarını yememeli, expatlar kültürel yapılara da ormanlar kadar önem verdiler. *Well done Lieke's people.*

Şok değneğimi alsam iyi olur, Rus yapımı, top-tier. Rusya Federasyonu toprakları dünya ısındıkça daha çok rağbet gördü ve tabii ki de topraklarına sahip çıkmak istiyorlarsa kendilerini korumayı bilmeliydiler, tıpkı kubbelerin dışına çıkması gereken her personel gibi, yani benim gibi. Bu yüzden bu teleskopik kompakt canavarı bulundurmama göz yumuyorlar zaten. Bahanem hazır, fırtına sonrası ultraviyole ölçümleri almak için çıkabilirim; Lieke'nin aksine elimi kolumu sallayarak da girebilirim.

Ölçüm teçhizatları sırt çantama sığıyor. Tulumumu da giydim, üstüne bir iki paçavra atmayı da ihmal etmedim tabii ki. Katmanlı giymek biraz bunaltıcı olacaktır fakat dışarı çıkınca olabildiğince az dikkat çekmeliyim, tulumun biyolojik ve radyoaktif koruyuculuğunu bürünmemeyi zaten düşünemem bile! Şok değneğim belimde. Maskem, ah bu maskeler çok havalı! Tam bir tasarım harikası: Lieke'nin kapısında olduğu gibi saydamlığı değişebilen pürüzsüz, parlak, kesintisiz bir dış yüzeyi var; cam yüzeyin içerisinde ağzı ve burnu kavrayan hava filtresi hem toza hem de biyolojik risklere karşı koruyor; kaskın içinde hava akışını düzenleyen özel bir kanal sistemi de var, mükemmel olmasa da sıcaktan bayılmayı engelleme garantili; ayrıca gözlüklerimi kullanmama izin veren bir tasarıma sahip. Gözlükler, talihsiz bir panel aşırı yüklenmesinin bana küçük bir hediyesi… Tanrım, bu projeye çok şeyimi verdim. Maske dışarıda o kadar fazla dikkat çekmeyecektir, bunlardan karaborsada bulup kullananlara dışarıda da rastlamak mümkün.

Kapıdan çıktıktan sonra gelen o his: İçeride sahip olduğumu kaybetmeme mecburiyeti! Dışarıda bana ait bir şey yok artık. Umi gitti. Babam ve annem beni gördüklerinde artık sadece kahrolacaklardır, çünkü başarısız olduğumu anlayacaklardır. Başarısız olamam! Benim kurtulmama onların da ihtiyaçları var…

Güvenlik birimlerinin devriye gezdiği barikat hatlarını geçtikten sonra otonom güvenlik sistemlerinin koruduğu tampon bölgeyi geçiyorum. Havada ağır bir toz tabakası asılı fakat rüzgâr yok. Market bölgeleri yavaş yavaş açılıyordur.

İşte bir sigara kamyonu! Ve tipi kaymış satıcısı:

- Abem buyur, son serile(r) gelde.
- Ne kadar?
- Uç beşş yüs.
- Çok!
- Dene abem, gorecen. Değer bunlaa!

Ve bana içmekte olduğu sigarasını uzatıyor. Dalga mı geçiyor bu? Bırak o dişlediği iğrenç dalı, paketin içindekileri bile iki hafta dezenfeksiyon kabinimde tutarım. Bağımlıyım ben, salak değilim. Şok değneğimi göstererek:

- İstersen bana kutusunu 2500'e verebilirsin, ben de seni unutulmaz bir spazm serisi yaşamaktan kurtarırım. Ne dersin?

- Anlaştıg abem!

Anlaşılan bugün içtiklerim son sigaralarım değildi. Aksanından belliydi, avam gettolardandı. Zaten çalmıştır ve bu tehditten fazlasını hak ediyordur!

İşte ekipmanların gömülü olduğu eski okul bahçesi! Neden burası? Bir okuldan başka bir okula? Mekân seçimi sanıyorum bir kodun parçası. Bunu buraya birisi Lieke'nin bulması için saklamış olmalı. Vay be! Bir güç akışı takip modülü prototipi, benim kullandıklarımın hiçbirine benzemiyor.

- Len! Nazir'a yaptığın biraz ayıb olmadı mı gardeşm?

Ses arkamdan geldi, az önceki satıcının aksanına çok benziyor. Üç kişiler. Bir diğeri:

- Ooo! Neen paşindesin parlah surad? Eminem şu parçaa Nazir'a gotürsek bize birkaç barçasından kohlatır!

- Gel de bunu kokla! GELİN BAKALIM!

Satıcı zekiydi, bu pislikler değildi: Avantaj bendeydi, satıcı bunu anlamıştı fakat bu vizyonsuzların hiçbir fikri yoktu. Umi'yi düşündüm. Nefes alıp vermeme gerek kalmamıştı. Her şey çok kısa sürdü. İçime attıklarım biraz dışarı çıkabilmişti sonunda.

Son düşenin nefessiz kalışını izledim. Adrenalin çok sert bir şekilde üstümden geçip gitmişti, onlara hiç yumuşak davranmadım. Ölmeyeceklerdi, fakat canları bir süre daha acıyacaktı, hem de çok. Ama onları öldüren ben olmayacaktım, onları öldürecek olanı görmek için kafamı kaldırdım ve etrafıma baktım.

O son pisliğin nefessiz kalması, otonom kalibrasyon, güç akışı kontrolü, konseptlerim. Anladığım kadarıyla bu parça Lieke için gerçekten önemli ve şu an ondan koparabileceğim süre ile elde edeceklerim çok daha net

bir şekilde önümde beliriyor. Hâlâ kurtulabilirim! Ay projesinin başındaki şirket: Luna International. Çok değil, üç ayda onların ilgilenecekleri bir şey ortaya koyabilirim. Orada başarılı olursam belki Lieke'nin gözüne bile girebilirim…

Yeryüzü pek çoğu için olduğu gibi benim projem için de bir çıkmaz olabilir fakat bazılarının dediği gibi:

- Limit gökyüzü.

PRAESTIGIUM

Kaan KARABACAK

Bugün 22 Aralık 2043, karla karışık yağmurlu bir Ankara akşamında dışarıyı izleyerek hayallere dalmak isteyen masum bir kadın olmak isterdim. Ancak yaptıklarım yüzünden vicdanım buna müsaade etmiyor. Vicdanım sussun diye senelerdir yaptıklarımı anlatmak istiyorum. Ben Elisa Erlik. Erlik Holding'in varislerinden biriyim. Belki de beni holo-vizyon programlarından ya da hakkımızda çıkan haberlerden tanıyorsunuzdur. Ama beni tanımıyorsanız içten bir şekilde çok şanslı olduğunuzu söylemek isterim.

Aslında hikayem yirmi yıl öncesinde, 2019'un yazında ODTÜ Psikoloji bölümünü kazanmamla başlıyor. Hazırlık öğrencisi olarak bu harika kampüsün tadını çıkartırken dünya çapında bir salgın bizi kampüsün güzelliklerinden mahrum bıraktı. Ancak bu salgın, o zamanlar yalnızca birkaç ilacın üretim lisansına sahip şirketimizin işine gelmişti. Hırslı birisi olan babam, her zaman bir sonrakini ister sürekli araştırıp açık bulduğu konulara yatırımlar yapardı. Pandemiden bir süre önce de artan antidepresan trendini gözüne kestirip birkaç psikiyatristin antidepresan üretmek için kurmuş olduğu küçük bir girişimden büyük bir pay almıştı. Benim okula başladığım zamanlardaysa artık kendi ürünümüz olan antidepresanlar piyasadaydı. İnsanlar evlerine kapatıldıklarında bu yerli markamız yurtiçinden ve yurtdışından çok fazla talep gördü. Benim için ise şirketin gelişmelerinden çok kendi akademik hayatım önemliydi. Salgın etkisini azaltmasıyla okula geri döndüğümüzde hayatıma, ODTÜ'de beyaz bir sayfa açarak heyecanla başlamıştım.

Üçüncü sınıfta kendisine ve çalışmalarına hayran olduğum, babamla da ara sıra iş görüşmeleri gerçekleştiren Profesör Haluk Kaleli'den uzun çabalarım sonucu ders almayı başarmıştım. Hayatımı değiştirecek olan insan beyninin düşünürken salgıladığı hormonların, sinirler üzerine etkilerini araştırdığı çalışmasını bir dersinde anlattı. Çalışma, insanların hayal kurarken vücutlarındaki oluşan değişimlerin, onların psikolojilerine olan etkileri üzerineydi. İlk duyduğumda sanki uzun zamandır aradığım şeyi bulmuş gibi heyecanlandırdı beni bu araştırma. Belki de ilk defa o zaman, babamla hayallerimiz kesişmişti. Belki de ilk defa babamın benimle gurur duymasını sağlayabilecektim.

Bir sene sonra Profesör bu konu üzerine ARGE çalışmaları gerçekleştireceği Mergen'i, babamın da desteğiyle ODTÜ Teknokent'te kurdu. Ben de artık son sınıfımda onun öğrenci asistanı olarak her fırsatta soluğu orada aldım, bütün gelişmeleri takip ettim. Çalışmalar beni hiçbir şeyin olmadığı kadar heyecanlandırıyordu. Hayatım tümüyle bu şirket olmuştu.

Devrim'de insanların hayallerini süsleyebilecek güzellikte bir mezuniyet törenim oldu. Bütün sevdiklerim beni överken babam sadece, kuru bir geçmiş olsun demişti. O günkü heyecanımın üzerinde saçtığı bu burukluğu hiç unutamadım.

Mergen'de çalışmaya başlayalı üç, dört yıl geçmiş olmasına rağmen araştırma çoktu ama gelişme yoktu. Bunun sebebiyse hayal ederken insanların vücutlarında hormonal bir değişim olduğunu gözlemleyebiliyor ancak salgılanan hormon elde edebileceğimiz kadar yoğun olmadığından inceleyemiyorduk. İnsan deneyleri sayılarını arttırdık. Özellikle ODTÜ'lü öğrencileri 'sonsuzluk odası' olarak adlandırdığımız gözlem odalarına çağırıyor, onlara gerekli ekipmanları bağlayarak sadece hayal etmelerini istiyorduk. Ne zaman hormonu yakalayacak olsak odak kayboluyor ve hayaller dağılıyordu. Uyurken ya da rüya görürken bu hormonal değişim gözlemlenmiyordu. Sadece hayal ederken vardı ve o hayallerle ortaya çıkan bizden hep kaçıyordu. Profesör bunu insanların hayallerini paylaşmaktan çekinmesine bağlıyordu. Sanki bu hormon da hayaller gibi paylaşılmak istenmiyordu ve bünyeden uzaklaşmıyordu.

Asistanlardan biri Çekin-Gen diyordu bu duruma. İşin enteresan tarafı ise deney gruplarından daha özel şeyleri hayal etmelerini istediğimizde, aradığımız hormonal değişim artıyordu. Ancak yine de hormonu yakalayamıyor ve inceleyemiyorduk.

Babamın sahip olduğu diğer şirketler hızla ilerlerken biz bu sebeplerden ötürü hiçbir ilerleme kaydedemiyorduk. Bu durum en son yönetim kurulunun canına tak etmiş olacak ki bir gün geç saatte bizi çağırdıkları toplantıya Profesör ile apar topar gittik. İçeri girerken Erlik Holding'in yeni ana merkezine daha önce hiç babamı görmek için gelmediğimi fark ettim. Babamı orada görecek olmak beni içten içe heyecanlandırmıştı ama daha asansöre binmeden bu heyecan yerini birazdan girecek olduğumuz toplantının gerginliğine bıraktı. Asansörün kapısının açılma sesiyle kendime geldim. Profesör'e baktığımda, onu ilk defa bu kadar tedirgin görüyordum. Toplantı başlayana kadar ikimiz de kendi köşemizde soğukkanlılığımızı korumaya çalıştık. Toplantıda bize, hiç gelişme gösteremeyip üzerine aşırı maliyetli ARGE çalışmalarımızdan dolayı Mergen'i kapatacaklarını bildirdiler. Senelerce verdiğimiz emeğin ağızdan çıkan iki çift sözle sonlandırılmasını hazmedemedim. Son söz söylenir söylenmez babam odadan ayrıldı. Profesör'ün yanına konuşmaya gittiğimde beni uzaklaştırdı ve çekti gitti. ODTÜ kampüsünü uzaktan gören pencereden dışarıyı izlerken kampüs manzarasının beni sakinleştireceğini düşünüyordum ama kendi kendime buna engel olamadığım için sinirleniyordum. Nasıl olduğunu anlamadan bir hışımla kendimi babamın odasının kapısını açarken buldum. Cam kapıyı duvara çarptığımda kırılacak sandım. Babama, emeklerimize hiç mi saygısının olmadığını ve her şeyin paradan mı ibaret olduğunu bağırmaya başladım. Beni ilk defa bu halde gören babam şaşırmıştı ama bir yandan da hoşuna gitmiş gibiydi. Hiçbir şey demeden sakinleşmemi bekledi. Akabinde şirketin kapatılması için gerekli prosedürlerin gerçekleşmesinin bir ay kadar süreceğini ve bu süreçte hala şirketimi kurtarmak için bir fırsatımın olduğunu söyledi. Biraz rahatlamıştım ki ofisin telefonu çaldı. Arayan güvenlik görevlisi, Profesör'ün ön kapıdan yürüyerek çıktığını ve dalgınlıkla atladığı yolda bir arabanın ona çarptığını söyledi.

Profesör'ün peşinden apar topar hastaneye gittim. Sonuçları beklerken hastanenin duvarları arasında amansız bir bekleyişle sıkışıyordum. Yapılan ilk tetkiklere göre Profesör'ün durumunun iyi olduğunu öğrenince onu ailesiyle bırakıp sabahın ilk ışıklarında hastaneden ayrıldım. Yaşadığım gece adeta bir hayal gibiydi. Bütün bu karmaşık düşüncelerin içinde kendimi salondaki koltuğuma attım. Bu bir ay içinde şirketi kurtarmanın sorumluluğu bana kalmıştı. Bir çözüm düşünüyordum, atladığımız bir şey. İşte tam o zamanda, hayalle gerçeğin birbirine karıştığı o anda uykuya dalmış olacağım ki elimdeki telefonun yere düşme sesiyle uyandım. Gözlerim birden açıldı, 'evreka' diye bağırasım geldi belki de bağırdım, çünkü bulmuştum. Ekranı parçalanmış telefonumla bütün ODTÜ'lü asistanları acilen şirkete çağırdım. Ne olduğunu anlamamışlardı. Ben ise sadece buldum diyordum, nasıl yakalayacağımızı buldum.

Mergen'in kapısında Esin ile karşılaştım. Gözleri bana nasıl, diyordu. Edison ve Dali gibi dedim. Anlamadı. Onlar gibi N1 uykusunda hayal edeceğiz, dedim. Bana meraklı gözlerle bakmaya devam etti. Onlar dinlenmek ve hayal güçlerini yoğun bir şekilde kullanmak istedikleri anlarda ellerine sert bir cisim alarak bir sandalyede uyuyorlar ve tam uykuya daldıkları anda ellerindeki cisim yere düşüyordu. Böylelikle çıkan sese uyanarak kurdukları hayallerde geliştirdiklerini, gerçek hayatta uygulamaya geçebiliyorlardı. İşte biz de burada, hayal etme gücünün en yüksek olduğu evrede yakalayacağız, dedim.

Onlarca deney adayı gibi bu sefer ben girdim sonsuzluk odasına. Gözlem için gerekli aparatları bana bağladılar. N1 uykusuna geçtiğim zaman hormonu benden çekeceklerdi. Her şey hazırdı. Tek yapmam gereken hayal etmekti. Herkes gibi ben de başardığımı hayal ettim.

*

Başarmamın üstünden birkaç sene geçmişti. 'Praestigium' ismini verdiğimiz bu hormonu artık kontrol edebiliyorduk. Geliştirdiğimiz teknolojiyle tesislerimizde, insanlara serumlar aracılığıyla işlenmiş Praestigium'u veriyorduk. Böylelikle saatlerce, hiçbir şekilde odakları kaybolmadan istedikleri dünyalarda, hayal dünyalarında yaşayabiliyorlardı.

İnsanları hayallerine kavuşturan tesislerimize haliyle talep çoktu. Bir seanstan çıkan direkt yeni seans için gün alıyordu.

Dünyanın her yerine yayılmaya başladık. Herkes bu devrim niteliğindeki buluşumdan bahsediyordu. Tesislerde randevu saati olması bir kenara randevular kara borsadan satılıyordu. Babam bile bana gurur duyan gözlerle bakmaya başlamıştı. Adeta bir hayal gibi her şey yolunda gidiyordu.

Ama her hayal gibi bu da çekingendi, beklemediğim bir anda benden kaçıp gidecekti. Bir gece Profesör'ün ofisinde gördüğüm bir dosyayla da kaçıp gitti. O gece ne yapacağını bilemez bir şekilde uzaklaştım. Günlerce telefonları açmadım. En sonunda uzun bir izin aldım. Böylelikle de gerçekliği görmezlikten gelmeyi seçtim.

*

Haftalarımı, kimseyle görüşmeden evde geçirdim. Susmak bilmeyen içimdeki sesle tartışıp durdum. Evin her duvarını detaylıca incelememi bitirmek üzereyken hazırlık senesinde tanıştığım arkadaşım Asya, üniversitedeki bir topluluğun organize ettiği söyleşiye çağırdı. Gitmemek için ne kadar direnseм de en son beni ikna etmek için konuşmacılardan birinin Selim Akın olduğunu söyledi. Selim herkesten farklı bir çocuktu; düzensizliğe, kuralsızlığa gelemezdi. Gördüğü en ufak hatalı olayı bile düzeltmek için çabalardı. Hazırlıkta arkadaştık ama yalan söyleyemeyeceğim onunla arkadaştan öte olmayı, içten içe hep istemiştim. Ama salgın yakınlaşmamıza engel oldu. Salgının ilk günlerinde Selim, radikal bir karar alıp ODTÜ'yü bıraktı. Gazeteci olup üstü kapatılmaya çalışılan olayları araştırarak kamuoyunu aydınlatacaktı. Dediği gibi de gözü pek bir gazeteci oldu. Kimsenin yeltenemeyeceği davaları haber yaptı. Adaletsizliğin karşısında her zaman onurlu bir gazeteci olarak dimdik durdu.

Yapacağı konuşma, Yüksel Proje A-3 amfisindeydi. Artık buranın da yenilenme zamanı gelmişti sanki. Salon ağzına kadar doluydu. O gün yine ODTÜ'lü gençlere adaletsizlik karşısında her ne pahasına olursa olsun savaşmamız ve daima doğrunun peşinden gitmemiz gerektiğinden bahsetti. Ama sanki, Selim bütün amfiye konuşmuyor, kurduğu her cümleyi bana söylüyordu. Bu baskıya dayanamadım, arkadaşlarıma acil bir işim çıktığını söyleyerek hızlıca amfiyi terk ettim.

Kendimi güç bela arabaya attım. Arabanın kapısını kapar kapamaz çocuk gibi ağlamaya başladım. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde uyuyakalmışım. Uyandığımda Selim'in tek başına arabasının bagajına çantalarını yerleştirip arabasına bindiğini gördüm. İçimden bir ses onu takip etmem gerektiğini söyledi. Çarşıya kadar onu takip ettim. Arabasını park edip ODTÜDEN'e girdi. Gizli bir şekilde ona olanları anlatmalıydım. Erlik Holding'den birinin bu olayların üstüne bir de bizi birlikte görmesi hoş olmazdı. Mağazanın içinde ona yavaşça yaklaşırken liseli bir genç gibi heyecanlıydım. Arkasında durdum, yüzümü ona dönmeden tam yirmi üç dakika sonra KKM otoparkındaki kırmızı arabada olmasını istedim. O ne olduğunu bile anlayamadan hızla oradan uzaklaştım. Heyecandan saçma bir saat vermiştim, hatta beni duyduğundan bile emin değildim. Yapacağım tek şey arabaya gidip beklemekti. Bir yetişkin gibi ona söyleyeceklerimi kafamda toparladım.

Yirmi üç dakika geçmişti. Dikiz aynasından Selim'in bana doğru yaklaştığını gördüm. Heyecandan titriyordum. Kapıyı açmayı denedi ama kilitli olduğundan açamadı. Arabaya bindiğinde yüzünde şaşırmış bir ifade vardı. 'Hoş geldin, ben Elisa E…' derken sözümü kesti. 'Elisa Erlik. Mergen'in kurucu ortağı, büyük bilim insanı… Sizi unutmak ne mümkün! Haberlerde ve sosyal medyada sürekli karşımızdasınız. Sizi ODTÜ'de tanıdığım andan itibaren aklımdan çıkmadınız. Ama sizin beni hatırlıyor olmanıza…' Bu sefer heyecandan ben onun sözünü kestim. 'Selim vaktimiz çok yok. Konu Mergen, haberim olmadan orada kötü işler dönmüş. Profesör ve babam olanları bu zamana kadar benden gizlemişler.' dedim. 'Sahir'in senden gizlediği daha neler var bir bilsen.' diye cevap verdi.

Sözünü önemsemeden olanları anlattım. Praestigium, yapay yollarla üretilebilen bir kimyasal değildi. Sadece insan bünyesi tarafından üretilebiliyordu. Biz de müşterilerimizden alıp seyrelterek devamında odaklanabilmeleri için başka kimyasallarla karıştırıyorduk. Böylelikle insanlardan aldığımız maddeden çok daha fazlasını üretebiliyorduk. Ancak bilmediğim bir nokta vardı. İşlem görmüş Praestigium'u alan vücut buna alışıyor ve Praestigium üretimini azaltıyordu. İnsanlar için onsuz hayal kurmak mümkün değildi.

Yani insanlar hayal kurabilmek için zamanla bizlere bağımlı hale geleceklerdi. İnsanlığın en büyük hazinesi olan hayallerini ellerinden almıyor, adeta onlardan çalıyorduk. Uzun lafın kısası, umut edemeyenlere ve hayal kuramayanlara, hayal satan bir şirket oluyorduk. İnsanların hayallerinin çalınmasına göz yumamazdım. Bu yüzden Selim'i gördüğüm anda buna karşı mücadele etmek istedim. Bu kötülüğü ancak Selim engelleyebilirdi.

Ertesi gün Selim ile yeniden ODTÜ'de ama daha gizli bir yerde buluşup planlamayı yaptık. Haberin etkili olabilmesi için kanıtlara ihtiyacımız vardı. Gece Profesör'ün odasına girip benim gördüğüm dosyayı ve daha fazlasını inceleyecek ve gerekli delilleri kopyalayacaktı. Bu planı yaparken bile titrememe engel olamıyordum. Kendi ellerimle kurduğum, dünyada çığır açmış bu şirkete yine kendi ellerimle son verecektim.

*

Selim'in şirkete gizlice gireceği saat geldiğinde evin içinde turlamaktan başka bir şey yapamamıştım. Kalbim kaburgalarıma öyle hızlı vuruyordu ki sanki benden kurtulmak istiyordu. Saniyeler saatler gibi geçerken yatak odamdan gelen patırtı yüreğimi ağzıma getirdi. Elime aldığım bibloyla yavaşça oraya giderken bir çift el beni kavramaya çalıştı. Elimdeki bibloyla ona vurmak isterken duvara vurdum. Tüm gücümle karşı koymaya çalışırken belimden kavrandığımı hissetmemle yere serilmem bir oldu. Karanlık odada, yalnızca korkunç koyu simalar görüyordum. Yerde debelenirken boynuma bir şeyin batırıldığını hissettim.

Gözümü açtığımda ilk gördüğüm önümdeki isimlikti: 'Sahir Erlik'. Beni kaçıranlar babamın adamlarıydı. Ellerim bağlı bir şekilde babamın ofisindeydim. Bu odada güvende hissetmem gerekirken bana verdikleri ilacın etkisi geçtikçe vücudum korkudan tir tir titriyordu. Aniden açılan kapıdan irkilip az daha bayılacaktım. Bu kadar korkamamalıydım ama elimde değildi. Odaya giren babam bana aşağılayan gözlerle baktı. Sakince çekmecesinden el yapımı bir bıçak çıkardı. Bana doğru geldi. Bana yaklaştıkça kalp atışım yavaşlıyor ve nedensizce sakinleşiyordum. Beni bağladıkları plastik kelepçeleri kesip hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Bu belirsizlik beni öldürecekti ki kısa bir süre sonra geri döndü ve onu takip etmemi söyledi.

Farklı bir yerden asansöre binip binanın alt katlarına indik. Karanlık koridorlarda sadece hafif aydınlatmalar vardı. Babam önde ben arkasında yürüyordum. Arkamızdan gelen ayak seslerini duyuyor ama bakmaya cesaret edemiyordum. Babam konuşmaya başladı: 'Bulduğun maddenin düşündüğünden de değerli olduğunu sonunda öğrenmişsin. Ne oldu bu kurduklarımı yıkmana izin vereceğimi mi sandın? Bütün dünyayı kendime bağımlı edebilmeme bir gazeteci bozuntusuyla mı engel olacaktın?' Babam konuşurken büyük karanlık bir odaya girdik. Çevreden gelen ışık huzmesi sayesinde odayı az da olsa görebiliyordum. Oda kabinlere bölünmüştü. Kabinlerde Mergen'de kullandığımız, insanlara ilacı verdiğimiz hayal koltukları vardı. ODTÜ kütüphanesindekiler gibi kırmızıydı. Aniden kabinlerden birinin ışığı açıldı. Kabinde bağlanmış olan Selim'di. Giydirilen bembeyaz hasta elbisesinin içinden mosmor olmuş yüzü gözüküyordu. Her tarafı yara bere içindeydi. Onu o halde görünce dayanamayıp ağlamaya başladım. Babam bana acıyan gözlerle bakmaya devam etti. 'İlk defa, kızımla gurur duymuştum. İlk defa benden olduğuna inanmıştım. Ömründe bu kadar büyük bir şeyi başaran birisi ancak benim kızım olabilirdi. Ama şimdi şu haline bak. Rezil. Tüm dünya seni çağın en büyük bilim insanı olarak anıyor. Şu haldeki seni. Bizi ifşa edip de ne yapacaksın, bütün dünya tarafından koca bir hain olarak mı anılacaksın?' Bütün bu söyledikleri beni krize sokmuştu ne konuşabiliyor ne düşünebiliyordum. Babam yüzünü buruşturarak odadan çıkarken 'Elinde iki seçenek var. Adın tüm insanlık tarafından ya en büyük bilim insanlarıyla anılsın ya da bir hain ilan edil de yalnız başına bir köşede ölümü bekle.' Onlar odadan çıkarken ayağa kalkmaya çalıştım Selim'e doğru adım atmaya. Yalnızca kekeleyerek 'Selim' diyebildim. Bunu duymuş olan babam: 'Beni alt edebileceğine inandığın kurtarıcına gelecek olursak… İlacın bilmediğin bir yan etkisini söyleyeyim. Tek seferde uzun süre maruz kalmak, gerçekle hayali ayırt edememeye sebep oluyor. Sinir nöbetleri geçiriyorlar. Yani o baktığın kişi artık bir psikiyatri hastası.'

O gece Selim'in başında uyuyakaldım. Sanki ona son kez veda etmek istemiştim çünkü kararımı babamın konuştuğu esnada vermiştim. Babama layık bir kız, dünyada bir kahraman olacaktım. Uyanınca son kez Selim'e bakıp odadan çıktım. Korkarak titreyen adımlarla geldiğim koridorlardan

kararlılıkla dönüyordum. Babamın odasına kendimden hiç olmadığım kadar emin olarak geldim. 'Senin kızın dünyanın en büyük bilim insanlarından. Öyle de kalmaya devam edecek.' Sanki cevabımı daha önceden biliyormuş gibi hafifçe gülümsedi bana.

Ben Elisa Erlik. Birçok insanı kandırarak onların hayallerini çaldım. Hatta bir dostumun hayatını da çaldım. Bilim uğruna feda ediyorum sandıklarımı, kendi hırslarım uğruna feda ettim. Artık buna son veriyorum. Burada yazılanlar benim kötü hikayemi itiraf ettiğim mektubumdur."

Elisa yazdıklarını e-postaya ekledikten sonra akıllı asistanı son bir kez sesli okumuştur. İmleci gönder tuşuna yavaşça yaklaştırır. O an yutkunamayıp biraz su içer. Gözlerini sımsıkı kapatır. Derin nefes almaya başlar. Kapalı gözlerinden yaşlar süzülmektedir. Kendisini o kadar sıkmıştır ki alnındaki damarlar belli oluyordur. Gönder üstündeki imleci aniden çeker, bütün yazdıklarını siler.

- Bunu kendime yapamam, birisi için bunu kendime yapamam. Ben son yüzyılın en büyük bilim insanıyım. Bir gazeteci için bunu insanlığa yapamam. Ben kahramanım. Evet, ben insanlığın kahramanıyım. Öyle de kalacağım. Ben bir efsane olarak öleceğim. Ben bir…

DOLANDIK

Yusuf GÖK

1

Yer: LMU Kampüsü / Almanya

Tarih: Ocak 1936

Yavuz verilen görevleri en iyi şekilde yapıyor, diğer taraftan fizik yüksek lisansına devam ediyordu. O akşam, kaldığı tek kişilik yurt odasında sıkıntılı bir ruh hali içindeydi. 2 gün sonra İran Büyükelçiliği'nden biriyle buluşacak ve yazdığı yüzlerce sayfa içeren raporunu teslim edecekti. Odanın içinde sıkıntılı bir halde bir köşeden diğerine yürüyor ve raporuna ekleyeceği kısmı düşünüyordu. Biraz uzanmasının iyi geleceğini düşünüp koltuğa uzandı. Kaderin onu şu an bulunduğu noktaya getirdiği olaylar dizisi gözlerinin önünden film şeridi gibi geçmeye başladı.

2 yıl önce İran Millî Eğitim Bakanlığı'nda zorlu bir sınavdan geçerek seçilmiş 35 öğrenci toplandı. Toplantı salonuna gelen yetkili, "İleride bu ülkenin beyinleri olacaksınız, ancak gözü ve kulağı da olmalısınız." dediğinde ne demek istediğini anlamamıştı ve o gün tam olarak ne için seçildiğini de bilmiyordu. Ona okulunda çok önemli bir sınava girmesi gerektiği ve başarılı olursa ülkenin geleceğinde etkili biri olacağı söylenmişti. Zeki olması ve görsel hafızasının normalin üzerinde gelişmiş olması ona derslerinde avantaj sağlamış ve hocalarının saygısını kazandırmıştı. Tabii her zekâ lanetiyle gelirdi, Yavuz'un aşırı takıntılı olması ve dikkatini toplayamaması onu aşağı çeken özelliklerinin başında geliyordu. Dikkatinin aşırı dağınık oluşu, bir konuya odaklanmasını zorlaştırıyor, ancak odaklandığı bir konuyu da geride herhangi bir eksik bırakmadan öğreniyordu.

Bu laneti onu zaman yönetimi konusunda sık sık sıkıntıya sokuyor ve en beklenmedik zamanlarda başarısız olmasına neden oluyordu, yine de hocalarının onun hakkında yazdığı raporlar olumluydu. O zamanlar bu önemli sınavı geçse bile seçileceğinden emin değildi çünkü Türk kökenliydi. Büyük dedesi Osmanlı donanmasında kaptan-ı derya vekilliği görevini yürütmüş, babası ise İttihat ve Terakki kadroları ile aynı askeri okullarda okumuş ve İran'da meşrutiyeti gerçekleştirmek için ayaklanan hürriyet yanlılarının yardımına gelen İttihatçı ekibin arasında bulunmuştu. Sonrasında bir Fars güzeline âşık olup geri dönmemişti. Ancak Türk Kurtuluş Savaşı'nın başlaması babasını çok etkilemiş, çok sevdiği eşini ve çocuğunu geride bırakarak mücadeleye katılmış ve büyük taarruzda şehit düşmüştü. Acı haberin geldiği o günü çok net hatırlıyordu, mavi gözlerinden süzülen yaşları annesine göstermemek için eliyle sildiği o günü. Annesi o günden sonra eşinin yasını hep tutmuştu ve bunu dışarıya da yansıtıyordu. Kıyafetlerinde seçtiği renk sadece siyahtı. Yavuz bir ara annesine orduya katılma düşüncesini açtı, annesi neredeyse çocuğun kafasını koparacaktı. Çok ağır konuşmuştu. Elbette bunun sebebi hala unutamadığı eşinin yaşadığı kaderi oğlunun da yaşaması ihtimaliydi.

Millî Eğitim Bakanlığı'ndaki o toplantıda, İran şahının Atatürk'ün yaptığı devrimlerden ne kadar etkilendiğinden bahsedilmişti seçilmiş olan 35 öğrenciye. Şahı en çok etkileyen ise, Avrupa'ya gönderilen öğrencilerin döndükten sonra ülkelerinde kurdukları kurumlarla kısa sürede ülkelerini ayağa kaldırmalarıydı. Şah Türkiye gezisinden döndükten sonra İran'ın eğitim, sağlık, savunma gibi birçok alanında çalışan üst düzey bürokratlarını toplantıya çağırmış ve Türk devrimlerine benzer adımların atılması talimatını o toplantıda vermişti. Şahın en çok ilgilendiği konu ise eğitimdi. Avrupa'ya öğrenci gönderilecek, ancak Türklerin izlediği yoldan biraz farklı bir yol izlenecekti. Devlet bursuyla gidecek olan öğrenciler, gitmeden önce istihbarat eğitimi alacak, gittikleri ülkelerin kurumlarının organizasyon şemalarından, kütüphanelerindeki kitapların içeriğinde önemli gördükleri bütün bilgilere kadar raporlayıp 6 ayda bir büyükelçilikteki sorumlularına ileteceklerdi. Yavuz geleli 1 yılı geçmişti. Amirleri ondan memnundu, iletiği bilgiler değerliydi.

Yazdığı raporlar iki kısımdan oluşuyordu;

İlk kısım bilginin olduğu gibi aktarıldığı kısımdı, ikinci kısım ise yorum kısmıydı. Bu ikincikısımda, aktarılan bilginin hangi alanlarda kullanılabileceği yazılıydı ve öğrencinin yorumunu içeriyordu.

O sabah okula gittiğinde LMU fizik bölümü önemli bir makale hakkında çalkalanıyordu. Einstein, Podolsky ve Rosen'ın yazdığı "Can Quantum-Mechanical Description of Physical Reality Be Considered Complete?" makalesi fizik dünyasını ikiye bölmüştü. Kuantum dolanıklığının da tartışıldığı makalede Einstein ve diğerleri, lokal gerçekliğin nedensellik görüşünü ihlal ettiği için kuantum dolanıklığı denilen fenomenin imkânsız olduğunu ve kuantum mekaniğinin kabul edilen formülasyonunun o yüzden tamamlanmamış olduğunu savunuyordu. Ancak bazı fizikçiler Einstein, Podolsky ve Rosen ile aynı fikirde değildi. Kuantum dünyası, bilinen ve tahmin edilen klasik dünyadan farklıydı ve bilim insanlarını şaşırtıyordu. Dolayısıyla böyle bir fenomenin var olmadığını iddia etmek kuantum dünyasının yeni keşfedildiği böyle bir zamanda pek mantıklı değildi, ancak kimse de fiziğin tanrısı Einstein'a meydan okuyacak ve onun düşüncelerini çürütecek makaleyi yazmaya cesaret edemiyordu ve belirli bir süre de cesaret edemeyecekti. Ancak fizikçiler arasında şöyle bir düşünce de dolaşıyordu, Einstein yaşlandıkça daha tutucu oluyordu. Kuantum olayına karşı konumlanmıştı ve sistemlerin determinist ve tahmin edilebilir olduğunu iddia ediyor, olasılık hesaplarının ön planda olduğu kuantum teorisini çürütmek için çalışıyordu. Bu tartışmalar ufuk açıcı olsa da Yavuz'u ilgilendiren kısım ilerleyen günlerde yazacağı geniş kapsamlı ve detaylı raporunda bu olayı raporuna nasıl ekleyeceğiydi. 2 gün sonra, İran Büyükelçiliğinden bir görevliyle buluşup kopyaladığı kitapları ve yazdığı raporu teslim edecekti. Elbette ki bu gelişme daha yeni olduğu için bunu bir sonraki raporuna da ekleyebilirdi, ancak bunu tembellik olarak kabul etti ve bu düşünceyi aklından çıkardı. Physical Review dergisinde yayınlanmış makalenin aslını bulmuştu, sonrasında ise kendi yorumunu yazmalıydı.

Uzandığı koltuğundan kalktı, 2 gün sonra belgelerin teslim günüydü. Makalenin aslını bulmuştu, ancak raporun yorum kısmına ne yazacağını hala bilmiyordu.

Yüksek lisans öğrencisiydi ama makaleyi de tam anlamış değildi ve bu durumu da gururuna yediremiyordu. Koltuğundan kalktı ve makaleyi eline aldı, dikkatlice okudu, aslında olay basit gibiydi. Dolanıklık denilen olayda bir parçacığın bazı durumlarını, onunla dolanık hale gelmiş diğer parçacıktan öğrenebiliyorduk. Dolanık parçacıklar üzerinde gerçekleştirilen konum, momentum, dönüş gibi fiziksel ölçümler bazı durumlarda ilişkili olabilir ve birinin durumu diğerinin durumunu bize söyleyebilir, ancak makale bunun mümkün olamayabileceğini anlatıyor. Yavuz'un aklına kuantum dolanıklığının gerçekte var olma ihtimaline karşı nerede kullanılabileceğine dair bir fikir geldi ve fikir tıp biliminin sınırlarını zorlayacaktı. Gerçekleştirilme ihtimali o günün teknolojisiyle çok düşüktü, hatta imkansızdı ama aldığı istihbarat eğitiminde şefinin söylediği şeyi hatırladı, "Bir şeyin yapılabileceğini bilmek kadar, o şeyin neden yapılamayacağını bilmek de önemlidir. Bu yüzden imkânsız, gereksiz demeden biraz olsun sizi düşündüren her şeyi bize rapor edeceksiniz." Raporunu heyecanla yazmaya başladı. Ertesi gün ülkesine hizmetini en iyi şekilde gerçekleştireceğini düşünerek gözleri parladı.

2

Yer: SAVAK Gizli Ofisi/ Tahran

Tarih: Ağustos 1974

Saat gece yarısını geçmişti, Barbaros'un mesaisi bitmiş ancak eve gitmek istememişti. Masasının yanındaki koltuğa uzandı. Annesini kaybedeli 3 gün olmuştu ve 3 gündür eve uğramıyor, ofiste yatıyordu. Babasının yıllar önce yazdıklarını okuyordu. Şu an dünyada yapayalnız hissediyordu. Sanki karnına bir bıçak sokulmuş ve içeride sürekli çevriliyordu. Canının yanmasını bastıramıyordu. Annesini kaybettiği haberini aldığı o an, yaşadığı acıyı bastırabilmek için serçe ve yüzük parmağını eklem yerinden aynı anda kırmıştı. O anda içindeki acıyı bastırmak için aklına gelen ilk yol buydu. Okuduğu bir makalede beyinde acı için bir geçiş mekanizması olduğu ve beynin en keskin acıyı hissedip diğer acıları bastıracağı yazıyordu.

Ancak parmaklarını kırması yaşadığı acıyı bastırmadı. Sanki hiç kırılmamış gibiydiler. Bunları düşündükçe o mavi gözleri yine bulutlandı. Babasını da yıllar önce kaybetmişti. Babası da kendisi gibi istihbaratçıydı, yurt dışı görevindeyken ölmüştü, daha doğrusu öldürülmüştü. SAVAK Genel Merkez binasının girişinden sağdaki büyük koridorda hizmet ederken ölenlerin resimlerinin olduğu duvarda babasının adı ve resmi de vardı. Genel merkeze her gidişinde hüzünlenir ama aynı zamanda da gururlanırdı. Onun raporları üzerine kurulmuş ve hala devam etmekte olan birkaç operasyon vardı, ancak bu operasyonları öğrenmeye güvenlik seviyesi yetmiyordu ve sadece yıllar önce yazdığı raporlarını okumakla yetiniyordu. Her okuduğunda sanki babasıyla dertleşiyormuş ve onu daha iyi tanıyormuş gibi hissediyordu. Artık kelimesi kelimesine ezberlemişti binlerce sayfayı dolduran yazdıklarını. Onu en çok etkileyen ise bilimsel gelişmelerin raporlarına ek olarak yazdığı yorumlardı, keskin zekâsı burada daha çok belli oluyordu.

Barbaros fizikçiydi, öncesinde bilgisayar mühendisliği okumuştu ancak yarıda bırakmıştı. Asi ve dik başlı bir yapısı vardı, babasının bipolar ve obsesif kompulsif bozukluğu taşıyan genlerini almıştı ve sağı solu belli değildi. Babası gibi zekiydi ancak başarılı değildi çünkü dikkatini toplayamıyordu ve aşırı plansızdı. Babası gibi mavi gözlüydü. Babasını kaybettiğinde küçüktü ama hatırlıyordu, annesi başka bir adamla evlenmişti. Bu evliliği hiçbir zaman içine sindiremedi ama yeni baba, evladına karşı saygılı ve merhametliydi. Onu kendi öz evladı gibi kabullenmiş ve eğitiminde yol göstermeye çalışmıştı. Kaderin cilvesi olsa gerek o da görev esnasında ölmüştü. Herkes üvey babasını sevmediğini düşünürken onun cenazesinde yaptığı konuşmada herkesi ağlatmıştı. Annesinin yaşadıklarını düşündükçe gözleri yaşardı. İki eşi de görevde ölmüştü ve oğlu da aynı yoldaydı. Bu yola nasıl girdiği geldi aklına. Fizik okurken çok yakın bir arkadaşı sayesinde bir projeye dahil oldu. Dışarıdan normal bir proje gibi görünüyordu ancak sonraları çalıştığı şirketin İran gizli servisi SAVAK'ın paravan şirketlerinden biri olduğunu öğrendi. Aslında istihbarat için çalışmıştı. SAVAK bu paravan şirketleri, örtülü operasyonları yakalanmadan finanse etmek amacıyla kurmuştu.

Diğer bir amacı ise zeki ve oturmuş karaktere sahip gençleri kendi bünyesine almaktı. Barbaros bu şirketlerden birinde çalışmaya başlamıştı ancak hala okulunu bitirememişti. Verilen görevleri yaptığı sürece okulunun olmasını dert etmemişlerdi, ancak zorlanıyordu. Zaman yönetiminde başarısızdı, dikkati çok dağınıktı ve etrafındaki insanların mutlu olup kendisinin acı çekerek yaşamasını içine sindiremiyordu. Uzun zamandır istifa etmeyi düşünüyordu. Kaderini yazana öfkeliydi, ateistliğe savrulduğu dönemler olmuştu. Tanımadığı insanlara karşı aşırı sertti. Zaman zaman narsistliğe kaçan davranışlarının dozu artıyor, bazen de evine kapanıp günlerce çıkmadığı oluyordu. Bu işin gerçek yüzünü öğrendiğinde ailesinden kimseye söyleyemedi, zaten annesinden ve kardeşinden başka kimsesi de yoktu ve annesi de artık yoktu. Sadece bu işe girmesini sağlayan arkadaşına söylemişti, o da ona olan saygısını ve güvenini göstermek içindi. Sonrasında bu arkadaşıyla adını bile hatırlayamadığı bir kız yüzünden arası açılmıştı, konuşmuyorlardı. Bütün bu yaşadıkları gözünün önünden geçerken acil durum telefonu 2 kere çaldı. Gecenin bu saatinde çok ciddi bir olay olmalıydı. Hemen düşüncelerinden sıyrıldı, yattığı koltuğunda doğruldu.

İslam devriminin ayak sesleri İran'da yankılanıyordu, özgür İran'ı köleleştirecek devrim, CIA ajanlarının dolarla satın aldıkları eliyle yapılmaya çalışılıyordu. Özellikle Başbakan Musaddık'ın İran Petrollerini millileştirmesinden beri İran'ı topun ağzına oturtmuşlardı ve birkaç kez ayaklanma denemelerinde bulunmuşlardı. ABD destekli İslamcıları iktidara getirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Acil durum telefonunun 2 kere çalması hemen genel merkeze gelin demekti. Çalıştığı SAVAK gizli ofisi, bir iş yerinin 10. katındaydı. Hızlıca ofisten çıktı, bir taksiye atladı ve genel merkezin 1 km uzağında bir yerde indi. Yoldayken hem düşünecek hem de etrafı yoklayıp durumu anlamaya çalışacaktı. Ayaklanan bir kalabalığın ya da havada savaş uçaklarının olmaması biraz içini rahatlattı. SAVAK binasına girişte görevliye kimliğini gösterdi, sağdaki koridora girdi. Babasının resminin önünde durdu, daha önce onlarca kez yaptığı gibi başını hafifçe öne eğerek selamladı ve "Ruhun şad olsun" dedi. Eliyle resmin üzerine hafifçe dokundu, "anneme iyi bak baba". Sonra acil durum odasına doğru hızlıca yürümeye başladı.

İçeri girdiğinde herkes ona normalde olması gerekenden daha dikkatli bakıyordu, bir tuhaflık sezdi. Teşkilata daha yeni girmişti ve bu bakışlar pek hayra alamet değildi. Birkaç kişi daha geldikten sonra, toplantı başladı. Durum kritikti. Yıllar önce başlayan bir operasyon deşifre olmak üzereydi. İran'ın gerçekleştirdiği insan deneyleri açığa çıkabilirdi. Bir şeyler yapılmalıydı ve görevin detayları sadece göreve gidecek olanlara anlatılacaktı, diğerleri ise daha az bilgiyle operasyona dahil olacaktı. Görevin bütün ayrıntılarının anlatılacağı kişilerin ismi açıklandı. Barbaros şaşkınlık içindeydi. Güvenlik seviyesi düşük olmasına rağmen tamamen bilgilendirilecek ve en ön safta bulunacak 4 kişiden biri olmuştu. Şaşkınlığını fark eden amiri, "Açığa çıkacak bu operasyonun temelini babanın yazdığı raporlar atmıştı. Onu utandırmayacağına olan inancımız tamdır." dedi. Barbaros şaşırdı, babasının yazdığı bütün raporları ezberlemişti, hangi rapordu bu? Operasyon neydi? Bilgi vermek için kullanılan operasyon odasına geçildi. Odada 6 kişi vardı. 4 kişi operasyon için sahada olacak, 2 kişi ise bilgilendirmeyi yapacak olanlardı. Detaylar belli oldu.

Yavuz'un LMU'da okurken kuantum dolanıklığı üzerine yazdığı bir yorum ilerleyen yıllarda İran'da Batı'ya karşı gizli haber alma tekniği geliştirilmesine katkı sağlamıştı. Yavuz eklediği yorumunda aynen şunu yazmıştı, "Eğer iki insanı kuantum seviyesinde dolanık hale getirebilirsek, birinin eriştiği bilgileri diğerinden anlık öğrenebiliriz. Bunun için en elverişli kişiler tek yumurta ikizleri olabilirler, eğer zigottaki 2 karbon atomunu dolanık hale getirebilirsek ve zigot mitozla ilk bölünmesini geçirdiği anda oluşan 2 blastomeri, dolanık hale gelen karbon atomları ayrı blastomerlere gidecek şekilde ayırıp sonrasında bu karbon atomlarını iki canlının beynindeki nöronlardan birinin yapısına katabilirsek bu canlılar geliştiğinde birinin nöronundan geçen bir sinyali diğer canlının nöronundan okuyabiliriz. Elbette ki bu iletişim metodunda yavaş bilgi aktarımı olur ama eğer yapılabilirse başlangıç için ideal. Eklemem gerekir ki bu çok karmaşık, riskli ve günümüz teknolojisinde başarı ihtimali çok düşük bir durum ve insan deneyleri gerektirir." Odada bulunan herkesin ağzı açık kalmıştı. Ortaya atılan fikrin içeriği inanılmazdı. Barbaros nefes almayı unutmuştu sanki. Babası neyi öneriyordu böyle. İran böyle bir şeyi yapmış olamazdı.

Detaylar daha da netleşmeye başladı. Bu raporlar o zamanlar rafa kaldırılmıştı ancak 1952'de Alan Hodgkin ve Andrew Huxley'nin kalamarın aksonunun nöronlarında elektrik potansiyeli oluşumu ve iletimini modellemesi ve 1962'de Bernard Katz'ın sinapslar olarak bilinen nöronlar arasındaki boşlukta nörotransmitterlerin varlığını tespit edip modellemesi, Yavuz'un raporunu raflardan indirtmiş ve uygulamaya koydurtmuştu. Ancak bunun için denek olarak kullanılacak ve doğduktan sonra eğitilecek anne karnındaki ikiz bebeklere ihtiyaç vardı. Bu arada İran'a her yerden bilimsel bilgi akmaya devam ediyordu. 1958'de gelen bir istihbarat, İngiliz bilim insanı ve tüp bebek sisteminin öncüsü Bob Edwars'ın çalışmaları hakkındaydı. Bob yakın takibe alınmıştı ve yaptığı araştırmalar kopyalanıyordu. Glasgow'da tavşan embriyolarında ilk embriyonik kök hücrelerini hayata geçirmesi İran'daki bilim insanlarına Yavuz'un yazdıklarını daha hızlı yapabilecek, denek havuzunu kontrollü geliştirip dolanık atomlar yaratmadaki başarı şansını artırmanın yolunu açtı. Tam 300'den fazla kimsesiz İran'lı kadın para karşılığında denek olarak kullanıldı. Ancak sonuçlar tam bir fiyaskoydu. Deneyler sonucunda kadınların çoğu ölmüş, çocuklar ise ya ölmüş ya da engelli kalmışlardı. Aralarından sadece tek yumurta ikizi iki kardeş yaşamıştı, 1200 çocuktan sadece o ikisi. Sonrasında deneyler sonlandırılmış, dosyalara devlet sırrı damgası vurulup en gizli raporlar arasına gömülmüştü. Bu deneylerin duyulması İran'ı Batı karşısında büyük sıkıntıya sokardı, zaten müdahale için bahane arıyorlardı. Hayatta kalan o iki çocuk ise birbirini tanımayan iki aileye evlatlık verilmişti ve sonraki yıllardan o ailelerden biri Türkiye'ye diğeri ise Amerika'ya yerleşmişti. Ancak İran bu aileleri hep radarında tuttu.

Bir hafta önce Ankara'daki büyükelçiden gelen acil ve çok gizli damgalı notta çocuklardan birinin hiçbir sebep yokken üniversitesinde, ODTÜ'de, radyasyon zehirlenmesi belirtileri gösterdiği ve hastaneye kaldırıldığı yazıyordu. ODTÜ ablukaya alınmıştı, durum anlaşılana kadar kimsenin giriş çıkışına izin verilmiyordu. İki gün önce ise Amerika'daki elçiden gelen şifreli notta, diğer çocuğun ABD'de bir nükleer reaktörde görevlendirildiği belirtiliyordu. Elçi, çocukla irtibat kurulup nükleer reaktör konusunda bilgi alınması için operasyon yetkisi istiyordu.

SAVAK genel merkez binasındaki bilim insanları aynı hafta içinde gelen bu iki raporun arasındaki ilişkiyi kısa sürede çözdüler. O iki çocuk dolanık duruma gelmişlerdi. Başarısız diye sonuçlanan insan deneylerinde iki kişiyi dolanık hale getirmeyi başarmışlardı. Bunu ODTÜ'de radyasyon belirtileri gösteren İran asıllı o çocuğun Türk doktorlarına söyledikleri de doğruluyordu. Doktorların notları ele geçirilmişti. Doktor raporunda üzeri sarı ile çizilmiş kısımda fizikle hiçbir bağı olmamasına ve fizikten nefret etmesine rağmen nükleer fizikle ilgili bilgilerin aklında olması, Amerika'ya hiç gitmemesine rağmen Chicago şehrinden bazı bilgiler hatırlıyor olması yazıyordu. Doktor, yazdığı raporunda çocuğun bu ifadelerinin yanına "Şizofreni?" yazıp bırakmıştı. Türkler şimdilik bir şeylerden şüphelenmiyorlardı. ABD'deki çocuğun maruz kaldığı radyasyon ODTÜ'deki çocukta etkilerini gösteriyordu, ilk asıl soru şuydu, etkiler neden aynı anda görülmüyordu? İkinci soru ise ODTÜ'deki çocuk rahatsızlandığına göre ABD'dekinin de eli kulağındaydı. Bir şeyler yapılmalıydı. Ankara'dan ve Chicago'dan SAVAK ofisine her gün bilgi akıyordu. O sırada ODTÜ karantinadaydı ve radyasyonun kaynağı aranıyordu. ODTÜ'de başka kimsede radyasyon zehirlenmesi emaresi yoktu, ama bir kişide bunun çıkması üniversiteyi alarma geçirmişti. Fizik bölümü Erdal İnönü başkanlığında toplanmış, durumu değerlendiriyordu. Radyasyonun kaynağı hala aranıyordu, asıl sorun bulunduğu zaman alınacak önlemlerdi, bu sorunun hızlıca çözülmesi için toplanmışlardı.

SAVAK ofisinden Chicago elçiliğine en kısa zamanda çocuğun kaçırılıp, İran'a getirilmesi için operasyona başlanması talimatı verildi. Ankara'daki elçiye böyle bir talimat verilemezdi çünkü Türklerle ilişkiler düzelmeye yeni başlamıştı ve Türk topraklarında yapılacak bir kaçırma operasyonunun anlaşılması durumunda iki ülkenin arası bozulabilirdi. Bundan dolayı Barbaros'un da dahil olduğu 4 kişilik bir ekibin Türkiye'ye gönderilmesi kararı alındı. Durum yakından izlenecekti, kamufle olacaklardı. Barbaros'a ODTÜ'ye sızması için öğrenci kimliği ayarlanacak ve fizik bölümündeki toplantılarda alınan kararları yakından izleyecek, raporlayacaktı. Diğer 3 kişi de çocuğun hastanedeki durumunu ve Türk hükümetinin bu konuda atacağı adımları raporlayacaktı.

Düğmeye basıldı ve o gece 4 kişilik ekip Van sınırından giriş yaptı. Van'da hepsi farklı bir rota üzerinden Ankara'ya gidecek ve elçilikte buluşacaklardı. Van'da ayrıldılar. 2 gün sonra elçilikte tekrardan bir araya geldiler. Barbaros öğrenci kimliğini aldı ancak karantinadaki okula girmesi gerekiyordu. Haritalar masaya yatırıldı ODTÜ'nün giriş kapılarından uzakta 4 nokta belirlendi. Sahadaki ekiplerin vereceği rapora göre o 4 noktadan birinden sızacaktı. Sızdıktan sonra da okulda bölümlerde yatacak, derslere girecekti.

3

Yer: ODTÜ

Tarih: Kasım 1974

3 ay hızla geçmişti. Okulda bütün aramalara rağmen radyasyon kaynağı bulunamadı. Kaynağın bulunamaması farklı yorumları beraberinde getirmişti. Soğuk savaş dönemiydi ve ülke Sovyet tehdidi altındaydı. ODTÜ'nün ABD tarafından kurulup fonlanması ve böylesine açıklanamayacak bir durumun ODTÜ'de çıkması bu durumun Sovyetlerin bir işi olduğunu düşündürüyordu. Fizikteki hocalar ise hükümete bu durumun ciddi olduğunu ve olayın mantıklı bir açıklaması bulunana kadar araştırılmasını önerseler de hükümet burunlarının dibinde böyle bir sorunun halkta moral bozukluğu yaratacağını söylüyordu. Aynı zamanda Kıbrıs Barış Harekatı'nın askeri başarısını diplomatik başarıyla tamamlamak için yapılacak çalışmalarda böylesine bir olayı bile çözememenin ellerini zayıflatması ihtimaline karşı dosyayı kapatmaya karar verdi. Elbette bu safhadan sonra İran rahatlamıştı çünkü Türk hükümeti dosyayı kapatmaya karar vermişti. Dosya açık kalsa bile oklar Sovyetleri işaret ediyordu dolayısıyla paçayı kurtarmışlardı. Ekibe geri dönmeleri talimatı verilmişti. Bu saatten sonra yapacak bir şey kalmamıştı ancak kaderin cilvesi olsa gerek, Barbaros bir Türk kızına âşık olmuştu. Dedesi de Türk olmasına rağmen bir Fars güzeline âşık olduğu için İran'a yerleşmişti. Barbaros, güldüğünde kısılan gri gözlere sahip çekingen mizaçlı o kızı ilk gördüğü anda vurulmuştu, sonrasında o kızın bir derste profesörün bir sorusuna verdiği cevabın derinliği, o gri gözlerin aslında o kızın en değerli ikinci varlığı olduğunu göstermişti.

Bilgisayar mühendisliği okuyordu, bu yüzden Barbaros bilgisayar mühendisliğindeki derslere de girmeye başlamıştı. Sınıf boşken gelip direkt yanına oturması ve sınıfta hiç kimseyle konuşmazken Barbaros'la konuşması onun da boş olmadığını gösteriyordu. Birkaç haftadır düşündüğü teşkilattan ayrılma fikrini hayata geçirmeye karar verdi. İstifa dilekçesini yazıp elçiliğe gitti. Fikrinden vazgeçirmek için zorlama ya da başka hamlelerde bulunmalarını bekliyordu, ancak itirazsız kabul edildi. SAVAK'tan, Türk vatandaşlığına geçmesine engel olunmamasını ve hatta bu konuda yardım edilmesini istiyordu. Hizmetlerinin karşılığı olarak bu isteği de kabul edildi.

4

Yer: ODTÜ/Yemekhane

Tarih: Ocak 1975

Barbaros, Tuğba ile ilişkisini ilerletmişti. O gün öğle yemeğini birlikte yemeye karar verdiler. Yemeklerini alıp bir masaya oturdular. Masaya tam otururken Barbaros bir anda yere yığıldı. Bilinci açıktı ancak kaslarını kontrol edemiyordu. Önce kullandığı parfüm geldi aklına, sonra ise son bir haftadır parfümün kokusunda bir değişiklik olduğu. Gözleri kapanıp ebedi uykuya dalmadan önce Tuğba'nın gözlerine baktı ve ağzından iki kelime çıktı: SAVAK, Novichok…

Bücür

Mete ESENCAN

1. Kısım: 119. Deneme

Laboratuvardaki kimyasalların duvarlara işlemiş kokusunu içine çekti ve karışımı hazırlamaya başladı. Beyaz bir sıvının içine hassasça ölçmüş olduğu sarı tozdan döktü. Tozu döktüğü sırada aniden eli titremeye başlamıştı ve gözle görmesi oldukça zor olan çok az bir kısmını cam tüpün dışarısına döktü. İçinden bir küfür savurup karışımı tekrardan yapmak için işe koyuldu. Ancak üçüncü denemesinde tozunu tüpte yer alan sıvıya tamamen aktarabilmişti. Ne kadar da uzman bir bilim insanıyım diye düşündü. Öyle ya unvanında öyle yazıyordu. Dr. Bulut Esencan. Zaten bu dönemde her şey adın önündeki unvandan ibaret değil miydi? Bir tozu sıvıya dökemeyecek kadar beceriksiz olmasına acıyla güldü. Kendisine de haksızlık ediyordu aslında. Birkaç gündür aldığı tek sıvının acı kahve olması da bu titremenin suçlularındandı. Başarısız oldukça stres yapıyordu, stres yaptıkça başarısız oluyordu. Kısır bir döngüde hapsolmuştu. Nefesi daralmaya başlamıştı.

Sarı tozun sıvıyla ilişkisi limonataya benzer bir görüntü oluşturuyordu. Karışımın tamamen birbirine karışması için tüpü ısıtma ve karıştırma makinesine aldı. Saatinin zamanlayıcısı yaklaşık 40 dakikası daha olduğunu gösteriyordu. Sandalyesini çekti ve katıyla sıvının dansının bitmesini bekledi. Bu sırada daha önce onlarca kez kontrol ettiği notlarına tekrar baktı.

Çalışma masasında duran laboratuvara ait hesap makinesini aldı ve işlemleri tekrarladı. Birkaç defa aynı işlemi tekrarlayıp aynı sonuçları elde etti. Her şeyi doğru oranda koyduğundan emin olmak zorundaydı.

Aslında yaptığı işlem temel matematik yani dört işlem matematiğiydi. O yüzden bu kadar basit işlemlerin makinenin hafızasında kalmasına izin veremezdi. Birisinin hesap makinesi geçmişine bakıp "Koskoca profesör bu işlemi mi yapmış?" deme ihtimali vardı. Rezil olurdu. Hep "imkânsız" kabul edilen denemelerle uğraştığı için elle tutulur bir tane başarısı yoktu aslında. Bu yüzden tüm geçmişini unutmak istiyordu. Fakat bu bilim insanlarının hesap makinesine bahşettiği kutsal bir özellikti. Hesap makinesine kıskanarak baktı. Ne uğruna çabalıyordu ki? Sıradan bir yaşam onu daha mutlu edebilirdi. Bir iki meslektaşının ona atıfta bulunması, bilim camiasında tanınan bir isim olmak onun için gerçekten çok mu önemliydi? Ama kafasındaki diğer kişi hiçbir zaman sıradan olmasına izin vermiyordu. Hesap makinesinin ayarlarına girdi ve tek tuşla geçmişini temizledi. Gerçi, laboratuvarında çalışan tüm öğrencileri kovmuştu. Kilidi değiştirmişti, artık anahtarı bir tek kendisinde vardı. Herhangi birinin kapıyı kırmadan laboratuvara girme ihtimali yoktu. Son üç haftadır kabuğuna çekilip herkesi kovmasının sebebi teorik olarak inanması güç bir sonuç elde etmesiydi. Ya da o buna inanıyordu. Kimseye ne olduğunu açıklamıyordu ama bu teorik sonucu pratiğe dökmesi an meselesiydi. Öyle ki, ilk hafta dersleri iptal ettiğini söylemişti öğrencilere. Sonraki iki hafta da kendisi yerine doktora öğrencilerini ders anlatmaya ikna etmişti. Sahiden yirmi günden fazladır laboratuvardaydı. Peki ne uğruna? Teorik hesaplarını defalarca kontrol etmişti ama pratikte… Kendine bile itiraf etmekten çok korkuyordu. Ama galiba…

Kameranın tuşuna basmasıyla yanıp sönen kırmızı ışık kendini gösterdi.

- Deneme 119. Tüm kimyasalların en saf halini sıfırdan satın alıp tekrar deniyorum. Ürünlerin tam karışamama ihtimalini göz önüne alarak hesapladığımdan %20 daha fazla madde ekledim. Her ne kadar… Her ne kadar teorik hesaplamalar tamamen karışacağını gösterse de.

Kameranın tuşuna bastı. Bir süredir kimseyle konuşmadığı için konuşmak biraz iyi gelmişti. Ama kafasındaki başarısızlık hissi onu terk etmiyordu.

Zaman zaman boğazı düğümleniyor, alt çenesinin istemsizce titrediğini fark ediyordu. Daha ne kadar tutabilecekti kendini? Bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu.

Son denemenin tamamlanması için yaklaşık yarım saate daha ihtiyacı vardı. Birkaç kez ısıtılmış kahvesine uzun uzun baktı. Henüz içindeki kalan kahvenin donmadığı kupa bardağını alıp içerisine yenisini ekledi. Daha birkaç yudum almıştı ki laboratuvarın kapısı tıklatıldı. Buna pek alışık olmadığı için aldığı son yudum boğazına takıldı. Endişe verici düzeyde uzun ve şiddetli birkaç öksürüğün ardından kapıyı açtı. Kapının önünde onu bekleyen kişiler araştırma grubundaki öğrencilerden birkaçıydı. Onları görmeyeli iki haftadan fazla olmuştu.

- "Profesör?" Baş araştırmacı öğrencisi Selin'in yüzü az önce ekşi bir limon yutmuş gibiydi. Diğer arkadaşları da acınası bir yaratığa bakıyor gibiydiler. "İyi misiniz?"

Profesör çocukların yüzünü görünce bir anda kendine çeki düzen verdi. Yıllardır taktığı "her şey yolunda" maskesini tekrardan taktı.

- "İyiyim arkadaşlar, çok teşekkür ederim ziyaretiniz için. Her şey yolunda." dedi içten gülümsemesiyle. Az önceki adamdan eser yoktu. Sanki birisi enerji pompalamıştı ona.

- "Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı, Profesör? Pizza yiyecektik ve sizsiz yemek istemedik. Buyurun bunu size getirdik." Büyük boy pizza kutusunu profesöre uzattı.

- "Sizin gibi öğrencilerim olduğu için çok şanslıyım." Gözleri dolmuştu ama kendini tutabilme konusunda oldukça iyiydi. Pizza kutusunu alıp laboratuvar tezgahına koydu.

- "Biliyorsunuz ne isterseniz-"

- "Şu anda bir- bir şeyin eşiğindeyim..." Bir anlığına maskesi düşmüştü ve yorgun adam tekrardan gün yüzüne çıkmıştı.

Neyse ki çabucak toparladı. "Yakında güzel haberler alacaksınız. Söz veriyorum." Son cümlede sesi titremişti.

- "Biliyoruz Profesör, size güvenimiz tam. Sadece…" arkadaki diğer kıdemli öğrenci lafa girdi.

- "Sizin için çok endişeleniyoruz profesör. Lütfen çalışmanızı sağlığınızın önüne koymayın."

Sanki kabuğu parçalanmış bir salyangoza elveda dercesine çaresizlerdi. Öğrencilerin gönülleri hiç razı değildi ama ellerinden bir şey gelmeyecekti.

- "Sorun yok." Enerjik adam tam karşılarındaydı. Cebinden kırmızı sünger bir top çıkardı ve avuçları arasında gezdirdi. Top bir anda kayboldu ve arkadaki çocuğun kulağının arkasında belirdi. Tüm öğrencileri gülümsedi. "Artık gitme zamanı çocuklar!" Kaşla göz arasında cebinden çıkardığı özel kâğıdı yaktı ve öğrencilerin gözleri aniden yanan kâğıttan kamaşmışken laboratuvarın kapısını çekip kapadı.

Öğrencilerin yanında öksürmemek için kendini zor tutmuştu. Bu yüzden ciğeri minnacık kalmış gibi hissediyordu. İnsanları şaşırtmak şu hayatta ona en çok keyif veren şeydi. Bu yüzden çocuk yaştan hokkabazlık öğrenmişti. Hala her dersi bir sahne şovu tadında geçtiği için geçen yıl ODTÜ'nün en sevilen akademisyeni ödülünü almıştı. Öğrencileri onu seviyordu. Severdi. Son üç haftalık ara vermeyi saymazsak…

Pizzadan birkaç lokma aldı. Tahmin etmediği kadar iyi gelmişti. En son ne zaman doğru dürüst bir şeyler yemişti? Hatırlayamadı. Tüm yeme ihtiyaçlarını laboratuvarın önündeki otomattan sandviç veya abur cubur alarak karşılıyordu.

119. denemesinin sonucunu görmek için 20 dakikası daha vardı. Pizzasının üstüne yarım kalmış kahvesini yudumlamaya devam etti. Kahvenin soğumuş olması ona artık hiçbir şey ifade etmiyordu. O kadar yorgundu ki kahve kupası elindeyken uyuklamaya başlamıştı. Uykusunu bölen şey sıvı sınırını aşıp gaz haline dönmeye başlayan karışımın fokurdama sesiydi. Sesi duyunca aniden zıplayan adam kahvesinin bir kısmını üstüne dökmüştü. Neyse ki üstünde önlüğü vardı ve kahve sıcak değildi. Cihazın yanına gidip kaynamayı kontrol altına almak için sıcaklığı düşürdü.

Karıştırma işleminin tamamlanmasına on dakikadan biraz daha fazla zamana ihtiyaç vardı. Altı kısılmasıyla biraz daha azalan kontrolsüz fokurdama seslerinin yerini, aniden büyüyen ve bir anda patlayan baloncukların sesi almıştı. Sanki gürültüden anlamlı bir melodiye dönmüştü bu patlama sesleri. Bu doğru yolda olduğunun bir göstergesiydi. Ya da öyle olduğuna inanmak istiyordu.

Üzerindeki lekelere bir yenisi daha eklenen önlüğüne baktı. Yıllardır bu önlüğü kullanıyordu ve bu diğer lekeleri bir türlü çıkaramamıştı. Defalarca yıkamış, çeşitli kimyasallarla onu yok etmeye çalışmış olsa da asla başarılı olamamıştı. Bir keresinde hocası ona "lekelerin artması senin daha işinin ehli bir bilim insanı olduğun anlamına gelir" demişti. Öyle olmasını gerçekten istemişti ama olamamıştı. Hayatı da beyaz önlüğüne damlamış kimyasalların, geçmemiş lekelerinden ibaretti. Geçmişinde o kadar başarısız denemeleri olmuştu ki artık ne kadar yıkarsa yıkasın ne kadar çabalarsa çabalasın temizlenemeyecekti. Yetersizdi ama bunu kabul edemeyecek kadar da egoistti. Deneyin başında sarı tozu cam tüpün içine tek seferde nasıl dökemediğini düşündü. Bir de utanmadan dünyayı değiştirecek bir şey bulduğunu iddia ederek haftalardır kendini laboratuvara kapatmıştı. Büyük beklentilerini sırtlayarak girdiği bu denizde, yanlış dalgaları öylesine yüzüne çarpıyordu ki artık başa çıkamıyordu. Boğulmasına ramak kalmıştı.

Zaman gelmişti. Cihazı kapadı ve karışımın son durumuna baktı. Bu sefer hiç olmadığı kadar umutluydu. Karışımı hazırladığı kumaş parçasının üzerine döktü ve tiz sesler çıkaran bir cihaz aracılığıyla tamamen yüzeye dağılmasını sağladı. Bekledi. Bekledi… Önceki denemelerden bir farkı yoktu.

Kendini kontrol edemiyordu. Başarısızlık hissi bastırılamayan bir öfkeye dönüşüyordu. Yakınında duran cam tüpü aynaya fırlattı. Hem aynanın hem de tüpün kırılması yüksek bir ses çıkarmıştı. Yan laboratuvardan daha önce hiç görmediği bir öğrenci aniden laboratuvarın kapısını açıp içeri girdi.

- "İyi misiniz? Bir ses duydum da gelip-"
- "Çık dışarı! Ne zamandan beri kapı çalmadan içeri giriyorsun!"
- "Ben-…ben sadece."
- "DEFOL!"

Kalp atışı yavaşlamıyordu. Nefesi boğuluyormuşçasına kesikli kesikli geliyordu artık. Aynaya baktığında gördüğü adamı tanıyamaz olmuştu. İğrenç gözüküyordu. Sahiden, en son ne zaman duş almıştı? En son ne zaman kızını görmüştü? Titreyen parmaklarını kontrol altına aldıktan sonra telefonuna dokundu ve kilit ekranındaki kızının fotoğrafını gördü. Kendini daha fazla tutamadı. Gözyaşları gözüyle arasına mesafe koymaktan vazgeçti. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Damlacıklar hiç olmadığı kadar derinden geliyordu bu sefer. Delirmeye başladığını fark etti. Az önce hiç tanımadığı birine bağırmıştı. Bunu nasıl bir yaratık yapardı? Nasıl bir canavar haftalarca kızını ve eşini yalnız bırakabilirdi? Hem de bir hiç uğruna. Kötü birine dönüşüyordu. Başarısız, kötü ve aptal. Evet, tam bir aptaldı. Filmlerdeki kötü adamların nasıl ortaya çıktığına şahit oluyordu ve içi şu anki gidişatı durduramama korkusuyla dolup taşmıştı. Ne vardı birkaç atıf eksik alsa? Ya da ne olacaktı dünyaca tanınır bir bilim insanı olsa? Bu muydu gerçekten mutlu olmanın sırrı?

Kırdığı camı temizledi. İşe yaramaz kumaş parçasını alıp çöpe fırlattı. İlk seferde çöpün içine atamadığı için sinirle çöp kutusuna bir tekme attı ve devrilen kutudaki tüm çöpler yere döküldü. Derin derin nefes alıp kızını düşünerek kendini sakinleştirmeyi başardı. Kırılan kimyasal şişesinden ve çöp kutusundan yükselen koku rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı. Laboratuvardaki tüm pencereleri ve perdeleri açtı. İçeri uzun zaman sonra ilk defa güneş ışığı giriyordu. Gözü yanmaya başlamıştı.

2. Kısım: Bulut'un Arkasındaki Güneş

Laboratuvarı kilitleyip dışarı çıktı. Koridorda ona bakıp fısıldayan kişiler olduğunu hissediyordu. Hiçbiri ile göz teması kurmamak için yere bakarak yürüdü. Ani hareket edince elinden bir damla kanın yere düştüğünü gördü. Ne zaman kesmişti? Farkında bile değildi, gerçi anlayınca da bir şey değişmedi. Görmezden geldi. Kimya Bölümünü ana giriş kapısından terk etti. Önce ani bir baş dönmesiyle karşılaştı ama uzun sürmedi. Zaten günde en fazla 3-4 saat uyuyordu son birkaç haftadır.

Onda da ya laboratuvarda ya da kütüphanenin kırmızı koltuklarında yatmıştı. Eve uğramamıştı. Buna rağmen hızlı toparladı. Saatin 12.30 civarı olduğunu yemekhane sırasını gördüğü zaman anlamıştı. Tepedeki dik açılı Güneş de ona aynı şeyi söylüyordu.

Doğruca eve gitti. Kapıda eşini görünce kalp atışı tekrardan hızlandı. Bir süredir araları bozuktu zaten. Tamamen ayrı geçen son üç hafta da bardağın taşmak üzere olduğunun bir sinyaliydi. İlişkilerinin iyi gitmemesinin sebebi kesinlikle adamdı. Böyle bir yaratığa kim nasıl katlanır ki zaten? diye düşündü. İlişkilerini, bozulmak üzere olan bir kablolu kulaklığa benzetiyordu. Doğru açıda tuttuğunda güzel ses geliyordu belki ama kalıcı değildi. O eli çektiği anda ses yine kopuyordu. Ve kadının o eli çekmesi an meselesiydi.

Adamın sefil halini gören kadın tüm sorunlarını unutup ona sarıldı ve sırtını sıvazlamaya başladı. Bunu o adama âşık olduğu için yapmamıştı. Gerçekten adamın, birinin ona sarılmasına ihtiyacı vardı. Kadın bunu yalnızca insani duygularla yapmıştı. Adam kadını koklayarak öptü fakat kadının ona karşılık vermedi.

Birden küçük bir şey adamın bacağına yapıştı. Bir çift mavi gözden "Babaa!" kelimesi yükseldi. Adam, küçüğü kucağına alıp sımsıkı sardı. Bunun dünyadaki en güzel his olduğuna yemin edebilirdi.

- "Nasılsın bücürüm?"

- "İyiyim babacım. Annem senin yurt dışında olduğunu söyledi. O yüzden telefonlarımıza dönememişsin. Bana ne getirdin oradan?"

Adam, o anda bu kadına neden âşık olduğunu tekrar hatırladı ve minnettar bakışlarını ona çevirdi. Kadın başıyla onayladı. Adam çocuğu kucağından indirdi ve ellerini arkasında birleştirdikten sonra yumruk yapıp çocuğa doğru uzattı.

- "Hangi elimde olduğunu bulursan hediye senindir."

Çocuk bir eli seçti ve adamın avucunun içinden küçük bir oyuncak köpek çıktı.

- “Aaa, Köri!” Diye çığlık attı kız. “Peki İsot nerede?”

- “Ah buradaymış o da.” dedi ve kızın kulak arkasından başka bir köpek görünümlü oyuncak çıkardı.

Çocuk yeni hediyelerin vermiş olduğu mutluluktan havalara uçtu. Sağ sola zıplıyordu. Son zıplamayla babasını yere serdi ve üstünde tepinmeye başladı. Adamın insanlara hayır diyememe huyu vardı. Kütüphanedeki kırmızı koltuğa kestirmeye gittiği bir akşam ODTÜ Pati Dostları kermesine denk gelmişti. Bir öğrencinin ısrarı üzerine bu oyuncakları almıştı. İyi ki de yapmıştı. Üstünde tepinme oturumu bittikten sonra babasının haftalardır balta girmemiş sakalını çekmeye başladı.

- “Baba!” dedi yedi yaşındaki yaramaz. “Sana bir şey söyleyeceğim ama üzülmeni istemiyorum.”

- “Söyle canım, sen beni hiçbir zaman üzemezsin.”

- “Takı gibi kokuyorsun.” Onaylamasını istercesine annesine baktı.

Anne kahkahayı bastı.

- “Teke gibi! Üzgünüm Bulut ama birimizin bunu söylemesi gerekiyordu!”

Adam kıssadan hisseyi almıştı. İnsan hep aynı kokuyu koklayınca en pis kokuya bile alışabiliyordu. Ama kızının mis kokusunu içine çektikten sonra kendi kokusu için teke benzetmesi az bile kalmıştı. Hemen kendini banyoya attı. Suyun arındırıcı etkisiyle temizlendikten sonra bornozunu giydi. Saçını kuruttuğu sırada eşi yanına yaklaştı.

- “Neler çevirdiğini anlatmayacaksın, değil mi?”

- “Her zamanki gibi. Yalnızca başarısızlık.”

- “Sana eve gel demiyorum ama en azından laboratuvardan dışarı çıkıp biraz hava al ara sıra. Ne bileyim, Devrim’de falan koş. Bir de duş almayı unutma. Yoksa takı gibi kokarsın” dedi ve yine gülmeye başladı.

- “Ya bu bücür ne zaman öğrendi böyle şeyleri?”

- “İnanılmaz bir hafızası var. Sünger gibi. Ne söylesek emiyor.”

Sünger benzetmesi adama laboratuvardaki kumaş üzerinde yaptığı deneyi hatırlatmıştı. Adamın dalgınlığını fark eden eşi bir anda ciddileşti.

- “Bulut. Yeter. Güneş’in sana ihtiyacı var. Güneş sen yokken her gün seni sordu ve her seferinde o bücürü geçiştirmeye çalıştım ama görüyorsun işte artık bazı şeylerin farkına varabilecek yaşa geliyor. Farkında değilsin belki ama senin de Güneş’e ihtiyacın var. İyi gözükmüyor-”

- “Ne dedin sen?” Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Saç kurutma makinesini durdurdu.

- “Senin de Güneş’e ihtiyacın var.”

- “Tabi ya…” dedi Bulut. Nefes alışverişi hızlanmıştı. “Nasıl düşünemedim ben bunu?” Parmaklarıyla buğulanmış aynanın üzerine bir tepkime yazıp kimyasalın yapısını çizdi. “Güneş ile fotokimyasal bir tepkime vermesi gerekiyor ki bağları koparark nanoparçacıkları boşluklu bir yapı olarak elde edebileyim. Baştan beri hatalı olan şey buydu. Bu sayede optik özellikleri değiştirip saydamlık elde edebilirim.” sesi giderek kısılıyordu ve içine doğru konuşuyordu. Kadın anlıyor gibi gözükmüyordu. “Gerçekten Güneş’e ihtiyacım var. Sen bir dâhisin canım!”

- “Ah, yine mi! Sen beni çok yanlış anlıyorsun ama. Bulut dur, nereye gidiyorsun?” bir anda banyodan fırlayıp kapıya yönelen eşinin arkasından koştu.

Kapının önünde yeni oyuncaklarıyla oynayan küçük çocuğa bir öpücük kondurup ayakkabısını giymeye yöneliyordu ki eşi kolundan tuttu.

- “Dur! Nereye gidiyorsun?”

- “Bak, anlamıyorsun! Bu sefer gerçekten yapbozu tamamladım.”

- “Sana gitme demiyorum. Ama önce üstüne bir şey giy. Bornozlasın!”

3. Kısım: Son Perde - Prestij

Laboratuvara ulaştığında o kadar heyecanlıydı ki kapıyı bile kapatmamıştı. Karışımı tekrardan yapmak için tozu ve sıvıyı karıştırdı. O sırada kafasında bir şimşek daha çaktı. Laboratuvardan çıkarken tüm pencereleri ve perdeleri açmıştı. Güneş ışığı doğrudan çöplerin bulunduğu yere vuruyordu. 119. denemeyi bulabilmek için dökülen çöpü baştan sona aradı.

Laboratuvarın dışında birçok öğrenci birikmiş profesörü izliyordu. Profesör bu durumun farkında değildi ama fark etse bile şu saatten sonra umurunda olmazdı. Sonunda dökülen çöplerin arasındaki kumaş parçasını buldu. Kumaşın neden bu kadar zor bulunduğunu kısa süre sonra fark etti. Kumaş parçası küçülmüş müydü, yoksa ona mı öyle geliyordu? Eline aldığında delirdiğini düşündürecek o olayı yaşadı. Kumaşın, karışımı döktüğü ve güneşe maruz kalan yarısı artık yoktu. Daha doğrusu dokunduğunda o kısmı hissediyordu ama saydam bir hale gelmişti. Nefes alışverişini düzenledikten sonra kumaşın arkasına elini koydu. Eli gözükmüyordu. Dökülen çöplerin arasından yemediği pizza kenarlarını aldı ve kumaşı onların önüne koydu. Pizza kenarları hariç her şey gözüküyordu. Arka arkaya birçok nesneyi bu kumaşın arkasına yerleştirdi. Hepsinde sonuç aynıydı. Görünmez hale getirmeyi başarmıştı. Tertemiz delirdiği ihtimali kafasından çıkmıyordu. Kumaşı eline aldı ve bir eldiven gibi elini kapladı. Eli görünmez hale gelmişti. Ellerini arkasında kavuşturup kapıdaki öğrencilerin yanına gitti. Sakinliğini koruyordu ama öğrenciler ona endişeyle bakıyorlardı.

- "Çocuklar, şimdi size basit bir soru soracağım" dedi ve hep yanında taşıdığı kırmızı sünger topu çıkardı. Eldiveni takmadığı eliyle topu tuttu ve öğrencilere gösterdi. Ellerini arkasında kavuşturdu ve topu onların arasında dolandırdı. Bir eline eldiveni takıp iki elini birden çocuklara uzattı. Eldiven takılı olan el sanki kopmuş gibi duruyordu. Avuç ve parmaklar olması gerektiği yerde değildi. "Hangi elimde?"

Profesörün elini gören -daha doğrusu göremeyen- öğrencilerden birkaçı dehşete kapılıp iki adım geri attı. Biri koşarak uzaklaştı. Bir karış açılan ağızlarını kapatmakta zorlanıyorlardı. Birkaç saat önce "DEFOL!" diyerek kovduğu çocuk onu ilk alkışlayan olmuştu. Şokta olan öğrenciler birer birer alkışlara eşlik ediyordu. Tüm koridor alkış ritmiyle yankılanıyordu.

- "Bu şu ana kadar yaptığınız en iyi sihir numarasıydı Profesör!"

Aradan iki gün geçmişti. Tüm üniversite görünmezlik eldiveninin söylentisi ile yankılanıyordu. İlk gözden görmeyenler bunun gerçek olmadığını söylüyordu. Hatta bölümdeki başka bir kıskanç profesör "O şarlatan adam bilim insanı değil yalnızca bir hokkabaz. Yine bir sihirbazlık numarası yapıp sizi kandırmıştır." diyerek inanmadığını gayet açıkça belirtmişti.

Profesör konferans için hazırdı. Ülkedeki en büyük bilim insanlarından, TÜBİTAK Başkanına, Teknoloji Bakanından Savunma Bakanına kadar herkes davetliydi.

Sunum başladıktan sonra her dakika yeni bir soru yükseliyordu. Sorular çoğunlukla teorik kısımla ilgili olduğu için profesör ustaca yanıtlıyordu. Zaten sorulan soruları kendi kafasında yüzlerce kez kendi kendine sorup cevaplamıştı. Artık konferansın sonuna gelinmişti. Bazı bilim insanları bu projeye çok heyecanlanmışlardı ve neredeyse her sözü not alıyorlardı. En son soru ona şarlatan olarak hitap eden profesörden gelmişti:

- "Bu sunumdan ben şunu anladım. Sen bize teorik olarak o bilim kurgu filmlerindeki gibi bir görünmezlik pelerinini yapılabileceğini iddia ediyorsun ki bana kalırsa pratikte böyle bir şey elde edilmesi mümkün değil. Gerçekten sırf bunun için böyle önemli insanları buraya toplamaya değer mi bu sözde projen? Üstelik gördüğüm kadarıyla elinde en basitinden bir prototip bile yok!"

Adam çok rahattı. Bu sorunun bu kişiden geleceğini adı gibi biliyordu.

- "Kendi ağzınızla söylediniz profesör. Gördüğünüz kadarıyla bir prototip yok. Zaten bir görünmezlik pelerininden de görünmemesini bekleriz. Öyle değil mi, BÜCÜR?"

Bir anlığına diğer profesör, adamın kendisine bücür dediğini düşünüp küplere biniyordu ki başka bir şey onun dikkatini dağıttı.

Boş olan daha doğrusu boş olduğu düşünülen sandalyede bir hareketlenme oldu. Ve ardından küçük kız görünmeyen örtünün altından çıktı.

- "Evet baba, buradayım!"

Salondan şaşkın inleme sesleri yükseldi. Tedirgin edici düzeyde uzun bir sessizliğin ardından tüm bakanlar ve hatta şarlatan diyen profesör de dahil herkes ayağa kalkıp profesörü alkışlamaya başlamadı. Alkış sesleri bittikten sonra profesör son kez sordu.

- "Sorusu olan var mıydı?"

Katılımcıların kafalarında onlarca soru vardı belki ama küçük dillerini yuttukları için konuşamıyorlardı.

- “Benim var baba!”

Profesör gülümsedi.

- “Sizi dinliyorum Güneş Hocam.”

- “Görünmezlik pelerinini koyduğumuz yeri unutursak ne olacak? Görünmez bir şeyi nasıl bulabiliriz?”

Adam kızının zekasına her geçen saniye daha da hayran kalıyordu. Gerçekten bu sorunun cevabını hiç düşünmemişti. Başta saçma gelmişti ama gerçekten pratik olarak nasıl bulacaklardı?

- “Açıkçası, analiz cihazları ile bulabiliriz ama pratik olarak nasıl buluruz bilmiyorum canım. Senin bir önerin var mı?”

- “Evet. Duman’a koklatabiliriz. O da kaybolduğu zaman bulur. Biliyorsun baba, köpeklerin burunları çok hassas.”

- “Biliyorum bücürüm. Sadece Duman’ın bu iş için poposunu kaldıracağından şüpheliyim.”

SON